

Prologue

Love isn't blind, It just only sees what matters.

เพียะ!

ใบหน้าหล่อเหลาหันข้างตามแรงตบที่ดังสนั่น ส่งผลให้ทุกคนที่อยู่บริเวณลานเกียร์ถึงกับหันมามองเหตุการณ์ที่ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังทะเลาะกัน จริงๆ มันไม่ควรเรียกว่าการทะเลาะด้วยซ้ำ เพราะตั้งแต่ที่นั่งมองมา ร่างสูงเอาแต่ยืนฟังที่อีกคนพูด ตอบกลับเป็นบางครั้งเหมือนพยายามยื้อให้เธออยู่ต่อ

ไม่รู้ว่าถ้อยคำอะไรบ้างที่ถูกสาดออก
แต่คนฟังกลับนิ่งจนไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่

อาจจะเจ็บปวดอยู่ก็ได้ ใครจะรู้

“ซี้ดดด กูเจ็บแทนพี่ป्लीม”

“ถ้าเป็นกูนะ ป่านี้อันนี้ไปแล้ว”

“พี่สรว้อยกว่า?”

“กูว่าเอง” เพื่อนทั้งสองคุยเล่นกันอย่างกวนประสาท ได้ยินเสียงกันด่าดังตามมานิดหน่อย ทว่าก็ไม่พอที่จะทำให้เจ้าของ

นัยน์ตาสีน้ำตาลละลายตาจากเหตุการณ์นั้นได้ คล้ายกับว่า
บรรยากาศตรงนั้นดึงดูดตัวเขาไว้ให้สนใจความเจ็บช้ำที่ซ่อนอยู่ภายใต้
ได้ความเจ็บปวดของคนตรงนั้น

พี่ปลื้ม วิศวะปัสที่ถูกละเมิดหน้าด้วยการถูกตบที่ลานเกียร์

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเด็กวิศวะ

“จ้องตาไม่กะพริบเลยนะไอ้โปรด”

กึก!

“จ้องขนาดนี้ไม่วังเข้าไปหาพี่เขาเลยละ” และเหมือนประเด็น
จะถูกโยนข้าม หนึ่งในเพื่อนรักหันมามอง **คนโปรด** ที่นั่งเท้าคางมอง
ภาพตรงหน้า โกโก้ปั่นที่ปกติไม่ค่อยกินเท่าไรนักถูกหยิบขึ้นมาดู
ก่อนจะพ่นลมหายใจใส่เพื่อนตัวเองด้วยความเหนื่อยหน่าย

“เสือก!”

ตอบกลับเบาๆ ตามสไตล์ จะพูดดีทำไมถ้าจะกวนประสาท
กันแบบนี้

“เฮ้ย ด่ากูอีก กูชี้ทางสว่างให้ละเนี่ย”

“เหรวะ” ร่างเล็กยืมขาส่ายหน้าซ้ำๆ อย่างไม่เชื่อหู “พวก
มึงแค่กวนประสาทกูเท่านั้นแหละ ไม่ได้ชี้ทางให้กูจริงๆ หรอก”

“ไอ้ห่า กูก็อยากให้เพื่อนสมหวังไหมอะ”

“นั่นดีไอ้โปรด นี่อาจจะเป็นโอกาสเดียวในชีวิตของมึงเลยนะ”
หัวเราะในลำคอเล็กน้อยราวกับเพ่งฟังเรื่องขบขัน ได้ที่บอกว่าโอกาส
เดียวในชีวิตเขานี้มันหมายความว่ายังไงกัน

ก็รู้กันอยู่ว่าโอกาสนั้นมันพังไปตั้งนานแล้ว

“ถ้ามึงไม่ทำ เดียวพี่เขามีคนใหม่แล้วจะมานั่งเสียใจนะ”

“กูเลิกเสียใจเวลาพี่เขามีคนใหม่ไปนานแล้ว ไอ้ปี”

“...”

“นี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะมึง” ยกยิ้มไม่ทุกขร้อนเพราะมันคือเรื่องจริง ใช้ว่าเหตุการณ์แบบนี้เพิ่งเกิดซะเมื่อไหร่ การที่คนเราจะถูกใจแล้วคบกันมันเป็นเรื่องทั่วไป พอ ๆ กับที่อีกฝ่ายโดน เขาเองก็เห็นมาหลายรอบแล้ว

เยอะพอที่จะจำได้ว่านี่ไม่ใช่คนแรกที่ตบเขา

ซึ่งพอตบเสร็จและได้พูดความในใจ หญิงสาวดาวอักษรก็หมุนตัวเดินหนีไปอีกทาง ทั้งให้ร่างสูงยืนอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง เจ้าตัวก็มองพื้น ถอนหายใจจนไหล่ขยับ เขาคงเหนื่อยหน่ายกับความสัมพันธ์ที่ต้องประคับประคองกัน

ดูเหมือนว่าแฟนคนนี้จะทำให้พี่เขาเหนื่อยกว่าทุกคนที่ผ่านมา

ดูได้จากในเฟซ ในไอจีที่พี่เขาลงดราม่าแทบทุกวัน พวกสายเผือกก็เข้าไปสอดรู้แล้วเอามาเล่ากันฟุ้งมหา’ลัย เจ้าตัวก็เหมือนจะรู้ แต่ก็คงห้ามความรู้สึกไม่ได้ บางทีคนเราก็ต้องการระบาย ต่อให้สถานที่ที่เราระบายจะมีคนคอยจับผิดและมองดูตลอดเวลาก็ตาม ขนาดเขาที่ไม่ค่อยเล่นแอปพลิเคชันมากมาย ก็ยังรู้ข่าว ไม่ได้ฟังจากเขาเล่าที่หอรกนะ

ติดตามโดยตรงด้วยตัวเอง

ถ้าถามว่าทำไมถึงอยากรู้ขนาดนั้น

ก็คงตอบได้ว่าเป็นเรื่องปกติของคนที่ชอบชอบเขามานาน

เจ็ดปีแล้ว

“แต่ถ้ามึงลองออกจากจุดนี้สักครั้ง กูว่ามึงอาจจะพัฒนาก็ได้”

“...”

“เนี่ยถ้ามึงเข้าไปหา มึงจะได้บอกชอบพี่เขาไง พี่เขาจะได้ชอบมึงกลับสักที” เพื่อนรักทั้งสองยุยงให้ทำตาม ทว่ากลับโดนถอน

หายใจใส่แล้วส่ายหน้าปฏิเสธ ไม่จำเป็นต้องบอกชอบคนที่ไม่เคย
คิดจะตอบรับความรู้สึก เพราะต่อให้บอกชอบเขาไป ยังไงเขาก็ไม่มี
ทางหันมาคบผู้ชายอย่างเขาหรอก

พี่เขาชอบผู้หญิง

ส่วนนี้ชอบพี่เขา

มันเป็นเรื่องตลกร้ายของชีวิตนะ

“กูไปเรียกเขาให้เอาไหม”

“กับการเรียนพวกมึงตั้งใจขนาดนี้หรือเปล่า”

“อ๊ะ!”

“มันก็แค่เรื่องไร้สาระ พวกมึงไม่จำเป็นต้องสนใจด้วยซ้ำ”
ตอบปิดแม้จะยั้มอยู่ ร่างโปร่งไม่เคยอยากได้โอกาสเพื่อบอกชอบพี่
เขา เพราะรู้ว่าผลลัพธ์มันจะเป็นยังไงเหมือนที่บอกไปดังกล่าว เขา
ไม่สามารถเปลี่ยนให้ใครมาชอบได้ เรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องของหัวใจ
เราเป็นเจ้าของได้แค่ความรู้สึกเราเท่านั้น

“เดี๋ยวพี่เขาก็มีคนใหม่ พี่เขาคบคนง่ายจะตายไป”

“แล้วมึงไม่คิดจะเอาตัวเองเข้าไปในชีวิตพี่เขาบ้างหรือวะ”

“กูเคยแล้วไง”

“...”

“แล้วมันก็พัง” หัวเราะเบาๆ รวากับคำพูดนั้นมันเป็นเรื่อง
ตลก ผิดกับพวกเพื่อนที่ดูจะสะอึกไปชั่วขณะ ก็รู้ว่าพวกมันอยากให้
พยายามเพื่อพี่เขาให้มากกว่านี้ แต่การที่ชอบเขามาเจ็ดปีก็ถือว่าเป็น
เรื่องที่พยายามมากพอแล้ว

ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไร เขามีความสุขดีกับการอยู่ใน
จุดนี้

“ปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปเถอะ” ตบเบาเพื่อนพร้อมกับ

ถอนหายใจทั้ง ทำเหมือนว่าไม่ได้รู้สึกอะไรขณะที่เลื่อนสายตาไปมองทางที่พี่เขาเดินไป จากนั้นก็หยิบอะไรบางอย่างที่อยู่ในกระเป๋าออกมาวางออก กวาดตามองตัวอักษรที่ร้อยเรียงเป็นถ้อยคำ

มันคือสมุดที่ใช้บันทึกความทรงจำ ในนั้นมีเรื่องราวของคนที่เขาแอบชอบมาตลอดเจ็ดปี

นับแต่วันที่เจอกันเป็นครั้งแรก

“หนึ่ง สอง สาม” พิมพ์นับเลขบางอย่างตอนประมวลผลในสมอง ก่อนจะเปิดหน้ากระดาษไปที่หน้าล่าสุด จรดปากกาลงเป็นคำพูดที่ไตร่ตรองอยู่ในหัว มันคือเหตุการณ์ล่าสุดที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เป็นข้อความที่คนมาเห็นอาจจะย่นคิ้วใส่ ผิดกับเจ้าของสมุดที่ไม่ได้คิดมากอะไร

เขาแค่อยากบันทึกเอาไว้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา...

‘เลิกกันคนที่ 20’

เขาชอบผู้ชายที่คบผู้หญิงมาสี่สิบคนแล้ว

ผมรอดูคนที่สี่สิบเอ็ดอยู่นะครับ พี่ปลื้ม :)

01

คนอกหัก

เสียงเพลงจากร้านเหล้าทำให้บรรยากาศรอบด้านดู
ครึกครื้นขึ้นหน่อย คนโปรดกวาดตามองบรรดาผู้คนแถวหอ และ
นักศึกษาจากมหา'ลัยที่กำลังนั่งดื่ม นั่งทานข้าวอยู่ในร้านแห่งนี้ของ
'ฟิ่งว่ง' ทันตแพทย์หนุ่มที่สาว ๆ ฝันหา นอกจากรับหน้าที่เป็นทันตะ
ในคลินิกของพ่อตัวเองแล้ว ยังมาเปิดร้านเหล้ากึ่งร้านอาหารหลัง
มหา'ลัยอีกด้วย

กลายเป็นแลนด์มาร์กของนักศึกษาที่นี้ไปเลย

โดยเฉพาะพวกพี่มากปีเช่นกลุ่มของคนโปรด

“อ้าวชนน ชนให้หนักเลยเพื่อนจ๋า”

“ชนให้ลืมไปเลยเว้ยว่าสอบมา ดื่มให้ลืมมม” ปีกับดื่ม คู่แฝด
ที่หน้าไม่เหมือนกัน เพื่อนสนิทของคนโปรด ผู้ที่คอยยุยงให้โปรดไป
บอกชอบพี่ปลื้มกอดคอกันดื่มเหล้าอย่างสนุกสนาน ขณะที่คนโปรด
ทำเพียงแค้จับแล้วมองพวกนั้นด้วยแววตาเอือมระอา

วันแรกของการสอบเสร็จเขาควรจะได้นอนพัก ไม่ใช่มานั่งรอ

เก็บศพไอ้สองตัวนี้กลับหอ

ซึ่งหอก็ไม่ได้อยู่ใกล้กันเลย

“ไอ้โปรดมึงก็ชนด้วยดิวะ นั่งเป็นหมาหิวข้าวอยู่ได้”

“ก็กู่วงจะตายแล้วไง ถ้าพวกมึงเห็นใจก็รีบ ๆ แดกจะได้กลับ”

โปรดถอนหายใจใส่พวกเขา กลอกตาจนตาคำจะหายไปอยู่แล้ว ทว่าพวกเพื่อนกลับไม่รู้สึกรู้สาเลยสักนิด แถมยังพยายามยัดเยียดให้เขาดื่มอีก

“วันนี้เราต้องฉลองที่ผ่านควิซมาได้นะเว้ย ดิม ๆ เข้าไปหอะจะได้สดชื่นไง”

“ใช่ไอ้โปรด แล้วก็ยินดีกับพี่ปล้มที่เลิกกับแฟนด้วยไง เรื่องดีแบบนี้มันต้องฉลองปะวะ”

“ฟัด!” ร่วงโปรงฐนี้วกกลางใส่ นี่ถ้าเพื่อนพี่เขามาได้ยินจะทำไฉน คนโปรดไม่โดนล้อหรือมองแรงใส่ไปตลอดเทอมเลยหรอ เพราะงี้เขาถึงไม่ชอบมาดื่มกับไอ้พวกนี้ พอเมาที่ไรก็ปากหมาพาชวยทุกที คราวก่อนก็เกือบโดนตี เพราะดันไปล้อว่าโต๊ะข้าง ๆ หน้ายับเหมือนหมาบูลด็อก

ดีแคไหนที่เขาไม่ถือสา นั่นพี่กล้าเกือบเดือนวิศวะเลยนะ

คนโปรดเอาน้ำแข็งปาดใส่หน้าเพื่อนไปคนละที ก่อนจะหยิบมือถือมาเปิดนั่นเปิดนี่ดูไปพลาง ๆ จิบเหล้าเล็กน้อยเพื่อไม่ให้มองว่าเป็นเด็กกกา

สังคมมหา’ลัยมันอยู่ยาก ถ้าไม่เรียนรู้ไว้บ้างก็จะโดนรังแก

“อ้าวไอ้โปรด พาหมามากินเหล้าเหอะมึง”

ติก!

เสียงทุ้มต่ำที่ตั้งขึ้นทำให้โปรดหันไปมองคนที่เดินมาหา ยกมือไหว้พวกวิศวะมากปีทีเกาะกลุ่มเดินกันมา สะดุดตาสุดก็คนที่หน้า

เศร้ามาแต่ไกล

ร่องรอยความเจ็บซ้ำแผลอยู่ในความเจ็บงั้นของพี่ปลื้ม

“พอดีเลย พวกกูxonั่งด้วยดิ เผอิญวันนี้มีคนโดนตบมา”

“ได้เลยพี่ อยาonั่งก็นั่งเลยย” ใ้ปว่าอย่างเฮฮาขณะที่คนโปรดส่ายหน้าใส่ เขาไม่อดอดรอกที่จะนั่งร่วมโต๊ะกับใคร แต่ต่อให้จะนั่งแคไหน การมีคนที่ชอบมานั่งอยู่ตรงหน้า มันก็ทำตัวลำบากเหมือนกัน ร่างสูงเจ้าของใบหน้าหล่อเหลาทั้งตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม ดวงตาสลุดำติดกับพวกเพื่อนที่สั่งเหล้ากันยกใหญ่

คนโปรดกวาดตามองพี่เขา อยาonั่งข้างๆ แล้วปลอบใจ

เสียดายที่ได้แค่เก็บความรู้สึกนั้นเอาไว้ สิ่งเดียวที่ได้คือควบคุมเพื่อนตัวเองไม่ให้ปากพล่อยไปมากกว่านี้ต่างหาก ไม่งั้นทุกอย่างก็เก็บกักมาคงพังทลายในวินาทีเดียว

“เอาหนักๆ ไปเลยเนอะไ้ปลื้ม”

“เออ” พยักหน้าไปทีโดยไม่สนใจว่าเพื่อนจะสั่งอะไรให้ มือทั้งสองก็ประสานกันไว้ตรงหว่างขา ดวงตาเลื่อนลอยประหนึ่งคนติดยา ถึงอย่างนั้นคนโปรดก็ไม่กล้าสบตา

ไม่ได้อาญาขนาดนั้น

“แล้ววันนี้ก็ถึงมา ทุกที่ไม่ค่อยเห็นมึงมากับไ้พวกนี้” พี่เสื่อถามตอนเทเหล้าของปีใส่แก้ว ด้านข้างมีพี่เจษที่คอยคิบน้าแข็งใจดีหน่อยก็คิปีใส่แก้วเติมให้คนโปรดและเพื่อนด้วย

“เผอิญเพิ่งสอบเสร็จนะพี่ เลยมาชลอง”

“แต่ดูเหมือนมึงไม่ค่อยอยาonั่งนะ นั่งเป็นปลาทุเหี่ยวเหี่ยว” คนโปรดยิ้มอ่อน มันก็จริงอย่างที่พี่เสื่อว่า ตอนนีเขาอยาonอนพักมากกว่า ถ้าไม่ติดว่าต้องรอลากเพื่อนกลับหอด้วยกัน “แต่ดูเพื่อนมึงสิ อีกนิดกว่าเม้งไปเป็นแดนเซอร์ของผับนี้แล้ว”

นัยปากไปทางสองหนุ่มที่ตอนนี้ออกไปเดินกันกลางร้าน มีสาว ๆ เข้ามาควงแขนควงขาให้คนโปรดสายหน้าเอี๋มไปตาม ๆ กัน ไม่บอกเลยว่าจะลुไปไหน ปล่อยเขานั่งเหงาอยู่กับพวกพี่ วักมากปีคนเดียว

“ปล่อยมันเถอะพี มันคงเครียดกัน”

“เพื่อนกูก็เครียดเหมือนกัน”

“...”

“สนใจไปเดินบ้างไหม หีม? ไอ้ปลั้ม” หันไปถามคนจิตตก ทว่าอีกคนกลับสายหน้า พอเหล่าที่สั่งมาก็กรอกเข้าปากด้วยความรวดเร็ว มีพีเจศคอยห้าม และคอยรินใส่แก้ว อย่างน้อยดื่มจากแก้วมันก็สุภาพกว่าดื่มจากขวด อีกอย่างคือกลัวว่าจะหยิบขวดไปโยนเล่น

เวลาคนอกหักแล้วมาดื่มเหล้า อะไร ๆ มันก็เกิดขึ้นได้เหมือนเรื่องปาฏิหาริย์นั่นแหละ

“เฮ้อ ภูเหนื่อยชะมัด”

“ไอ้ปลั้ม”

“ไม่เคยเหนื่อยอะไรขนาดนี้เลยวะ” พอเหล่าขวดที่สองถูกเปิดเสียงทุ้มต่ำของคนตรงหน้าก็เริ่มหลุดออกมาเป็นถ้อยคำสั้น ๆ ปลั้มเริ่มจะเมาเพราะดื่มเข้าไปอย่างหนัก เมื่อก็ก็ล่อคนเดียวเต็ม ๆ หนึ่งขวด ไม่แบ่งเพื่อนแบ่งฝูงหรือแม้กระทั่งเจ้าของโต๊ะที่นั่งมองอยู่เลย ลักหยด

แต่ก็ไม่มีใครว่าเขาหรือก เข้าใจว่าเหล้ามันจะช่วยเยียวยาในเวลานี้

“มึงก็ทำใจไปเถอะ เดียวก็มีคนดี ๆ เข้ามา”

“มึงพูดแบบนี้ทุกครั้งเวลาที่ภูโดนบอกละ”

“ก็มึงหาคนคบง่ายจะตายหนิ ใช้แล้วทั้งยิ่งกว่าพิษชู้” คำพูด

นั่นคนโปรดอยากจะปรบมือให้พี่เสีย เพราะมันคือเรื่องจริงที่แม้แต่คนนอกก็ยังรู้เลยว่าพี่ปลื้มเขาเปลี่ยนแฟนบ่อยขนาดไหนตั้งแต่เข้ามาหาลัย

ตอนอยู่โรงเรียนก็ไม่เห็นจะคบใคร พอขึ้นมหาลัยหน่อยกลายเป็นเสียร่ายเลยเชียว

“แต่ก็ใช่ว่ากูอยากเริ่มต้นใหม่บ่อยๆ ปะวะ”

“อะ...”

“กูก็แค่อยากหาคนที่เหมาะกับกู มันผิดตรงไหน ใครๆ ก็ทำกัน” ว่าพร้อมกระดกเหล้าเข้าปากอย่างคนเจ็บหนัก พาให้เพื่อนถอนหายใจใส่กันเป็นแถบ พุดอะไรไปตอนนี่ฤทธิ์เหล้าคงทำให้สติเหือดหาย สุดท้ายเลยปล่อยให้พี่ปลื้มดื่มต่อไปเงียบๆ ดูเขาจะไม่อยากพูดเท่าไร ไม่ก็จิตได้สำนึกสั่งการให้พุดแค่นี้

ดวงตาเศร้าลงอีก หม่นแสงราวกับชีวิตนี้หมดความหวัง ถ้าคนโปรดเอื้อมมือไปจับมือเขาได้ก็คงทำ

เพราะสำหรับคนที่แอบชอบแล้ว...

การเห็นคนที่เราชอบเสียใจ เราจะเสียใจยิ่งกว่า

และพี่ปลื้มก็ดูจะรักพี่สรว้อยมาก ไม่นั่นก็คงไม่เศร้าขนาดนี้ คนโปรดจ้องมองความรู้สึกที่ถูกถ่ายทอดผ่านสีหน้าและแววตา เขาไม่ได้พุดอะไรหรือบอกให้พี่เขาหายเศร้า

ทำแค่ถอนหายใจแล้วกระดกเหล้า

หลังจากนั้นก็ลุกขึ้นยืน

“ผมไปตรงบาร์นะพี่ เดี่ยวกลับมาจ่ายเงินให้”

“อ้าว ทำไมไม่นั่งด้วยกัน จะไปนั่งคนเดียวทำไม” พี่เสียถาม

“เผอิญผมว่าผมเจอเพื่อนเก่า เลยจะไปทักมันหน่อย”

“...”

“พี่ก็ดูเพื่อนพี่ไปแล้วกัน เดี่ยวผมมา” ยิ้มบาง ๆ แล้วเดินจากไป ที่ต้องออกมาก็เพราะไม่อยากเห็นสีหน้าแห่งความเจ็บปวด เจ้าตัวไม่รู้หรือว่าการที่คนโปรดต้องมาเห็นโดยที่ตัวเองทำอะไรไม่ได้ มันทรมานแค่ไหน เพราะงั้นการเดินออกมาแล้วค่อยกลับไป อย่างน้อยมันก็ทำให้สบายใจขึ้น

อีกนัยหนึ่งคือไม่อยากทำให้ตัวเองเหนื่อยไปมากกว่านี้
“เอาเหมือนเดิมพี่ไป”

“ได้เลย” บาร์เทนเดอร์หนุ่มที่รู้จักกันเป็นอย่างดียกนิ้วให้ หันไปหยิบส่วนผสมที่ใช้ในการปรุงแต่งรสออกมาวางเรียงราย ระหว่างรอร่างโปร่งก็เสวยผมขึ้นไป แอบหันกลับไปมองพี่ปลื้มเป็นระยะ ๆ อย่างอดไม่ได้

ถึงจะทำอะไรไม่ได้ แต่มันก็ห่วงใย

และเป็นการห่วงใยแบบห่าง ๆ ที่แท้ทรู

“ได้แล้วไอ้โปรด”

“ขอบคุณครับ”

กลับมาไฟกสหนุ่มหล่อตรงหน้าและแอลกอฮอล์สีหวาน มันไม่ได้แรงชนิดที่ดื่มแล้วน็อกภายในแก้วเดียว คนโปรดชอบการดื่มแบบเนิบ ๆ ช้า ๆ แม้วก่อนหน้านี้นี้เขาจะเร่งให้พวกเพื่อนรีบดื่มกันก็ตาม เจ้าตัวยกขึ้นจิบกวาดตามองอะไรไปเรื่อยขณะที่ถอนหายใจ

พลันสายตาาก็ไปหยุดกับคนข้างกาย

พี่สร้อยเองก็นั่งดื่มอยู่เช่นกัน

“พี่สร้อย?”

“อ้าว โปรด” เจ้าของชื่อหันมามอง ทำหน้าตกใจน้อย ๆ ที่เจอเขา “ไม่ทันเห็นวามานั่ง เมื่อกี้อยังเห็นอยู่กับเพื่อนอยู่เลย”

“อ้อ พวกมันไปเดินกันนะครับ ผมอยู่คนเดียวเลยมาที่บาร์”

“พี่ก็เหมือนกัน ติดตรงที่ว่าเพื่อนพี่ไปอ่อยผู้หนึ่ง ไม่ได้ไปเดิน”
หัวเราะกันนิดหน่อยตามประสา คนโปรดรู้จักพี่สรว้อยเพราะเคยทำ
กิจกรรมที่คณะด้วยกัน ซึ่งก็เพิ่งผ่านไปเมื่อไม่นานมานี้เอง

ถ้าถามว่าสนิทใหม่ก็คงตอบว่านิดหน่อย

แต่ไม่มีใครหรอกที่จะสนิทกับแฟนของคนที่เราชอบนะ

ต่อให้ตอนนี้จะกลายเป็นแฟนเก่าไปแล้วก็ตาม

“แล้วนี่ที่คณะเป็นไงบ้าง รับน้องอยู่ใช่ไหมช่วงนี้”

“ครับพี่ ก็ตามสภาพแหละ เด็กรุ่นใหม่มันก็ดีกว่ารุ่นเก่า ก็
พยายามหาวิธีใหม่ๆ ไปจัดการมัน” คนโปรดตอบอย่างไม่มีเยื่อใย ใน
ฐานะที่พี่ว่าพวกเขาไม่มีสิทธิ์พูดอะไรมาหรอก มันเป็นมาตรการของ
พี่ว่าคณะนี้ “แล้วพี่เป็นไง ช่วงนี้สดสโลกฟรุ้งฟริ้งไหมครับ”

“เฮ้อ” ถอนหายใจทันทีที่ถูกแซว ทำเอาคนโปรดถึงกับเงิบ
“พี่เพิ่งเลิกกับปลื้มมา โลกคงไม่สดสโลกฟรุ้งฟริ้งหรอกโปรด”

“...”

“พี่ว่าเรื่องของพี่น่าจะกระจายไปทั่วทั้งม. เราเองก็น่าจะได้ยิน
แล้วมั้ง แต่คงลืม” ไม่ได้ตอบรับเพราะว่าลืมจริงๆ มัวแต่สนใจเรื่อง
อื่นๆ ที่พี่เขาพูด รวมถึงเหล่าที่ใกล้จะหมดตามบทสนทนา พอโดน
ตอบกลับแบบนั้นก็เลยยิ้มเจื่อนออกมา ผิดกับคนตรงหน้าที่พนม
หายใจทั้งอีกรอบอย่างหนักใจ

จริงๆ ก็ไม่มีสิทธิ์ไปรู้ล้าอะไร แต่ก็อยากรู้ว่าเพราะอะไร...

เพราะอะไรผู้หญิงพวกนี้ถึงตัดสินใจทั้งคนเพอร์เฟกต์อย่างพี่
ปลื้มได้ลง

“ถ้าพี่มีอะไรไม่สบายใจ พี่ระบายกับผมได้นะ”

“...”

“ผมไม่เอาไปบอกใครหรอก” พูดจริงจังกตามนิสัย คนโปรด

ไม่ใช่พวกซ์เม้าท์ กลับกันเขาเป็นผู้ฟังที่ดีมาก ก่อนหน้านี้อีสร้อยก็เคยมาปรึกษาอะไรบางอย่าง เสียหายที่คนโปรดลืมไปแล้ว “ผมจะรับฟังตัวเอง จะมีแค่เราเท่านั้นที่รู้จักกันสองคน”

“พอคิดถึงเรื่องนี้แล้วพี่โคตรเหนื่อยเลยอะโปรด”

“...”

“เอาจริง ๆ พี่รู้สึกผิดเลยนะที่บอกเลิกปลื้มอะ เฟลลว ๆ รู้สึกดีมากกว่าอีก” คนฟังเจ็บจิกแม้จะไม่ใช่ว่าคนที่เจอเหตุการณ์นั้นด้วยตัวเอง “ตลอดเวลาที่คบกัน ปลื้มแม่งโคตรเจ๋งอะ เอาแต่หวังคิดว่าพี่จะไปชอบคนนั้นคนนี้ พี่เป็นดาวคณะนะ จะมีคนมากหน้าหลายตาเข้ามามันผิดตรงไหน”

กึก!

“พี่ก็ไม่ได้ชอบใคร พี่ก็คุยตามมารยาท” ดาวอักษรยันคิ้วแรงพร้อมกับยกเหล้าดื่ม อีกนิตก็เป็นล่ายองในท้องเนื้อเก่าแล้วเนี่ย “แต่ปลื้มชั่วหวงจนน่ารำคาญ อะไรนิดอะไรหน่อยก็หวง มันทำให้พี่อึดอัด”

“เขาหวงก็เพราะพี่เป็นแฟนเขา”

“แต่พี่ไม่ใช่คนปะวะที่จะมากกักขังกันอะ”

“...”

“พี่ก็ต้องการอิสระนะ มาทำตัววุ่นวายแบบนั้นใครจะทนไหว นี่ยังไม่นับเรื่องเพื่อนที่ชอบเข้ามาวุ่นวาย ชัดอยู่ได้เวลาอยู่ด้วยกัน” สร้อยเสยผมอย่างหงุดหงิด สั่งให้พี่เป้เอาเหล้ามาอีกกรวกับวันนี้จะดื่มให้ตาย “พี่แทบไม่มีความสุขตอนได้อยู่กับเขา รำคาญเขาแล้วยังมารำคาญเพื่อนเขาอีก”

“เขาไม่เคยทำให้พี่รู้สึกดีบ้างเลยเหรอ”

“ก็มีอะ แต่เรื่องหงุดหงิดมันเยอะกว่า”

“...”

“เอาจริง ๆ พี่รู้สึกพลาดมากเลยนะที่คบกับเขาอะ เหมือนเอาชีวิตตัวเองไปทิ้งในหลุมยังงี้ไม่รู้” พนมหายใจทั้งเป็นรอบที่ร้อย ขณะที่คนโปรดประมวผลตามที่อีกฝ่ายพูด พี่ปลื้มที่เรา รู้จักไม่ใช่คนที่หวงอย่างไร้สาเหตุ เขาเป็นคนมีเหตุผล อาจจะมีมุมเด็ก ๆ ไปได้บ้าง แต่คิดว่าเรื่องแบบนั้นมันก็น่าจะมีกันทุกคน

คนเราเวลาคบใครก็อยากจะทำตัวเด็ก ๆ บ้างมันผิดตรงไหน แต่พี่สร้อยเป็นพวกต้องการอิสระ ชอบสังสรรค์และเข้ากับคนง่าย มันก็ไม่แปลกที่พี่ปลื้มจะหวงจนหน้าใจ แต่สิ่งหนึ่งที่ฤทธิ์แอลกอฮอล์กำลังทำให้คนโปรดกลายเป็นตัวร้าย

คือการที่ยกเหล้าขึ้นดื่มแล้วตีหน้านิ่งใส่คนด่านข้างตัวเอง

“พี่ไม่พอใจที่คบกับเขาใช่ไหม”

“เออติ โศตรไม่พอใจ”

“นั่นความรักที่เขามีให้พี่ มันก็ไม่มีค่าอะไรเลยใช่ไหม”

“อะ...!”

“ถ้าไม่มีค่าอะไร ผมก็ขอมันแล้วกัน” สร้อยขมวดคิ้วใส่คนที่พูดแบบนั้น ทว่าคนโปรดกลับยกยืม ขยับตัวมายืนอยู่ตรงหน้า จ้องมองเข้าไปในดวงตาก่อนจะฉายแววจริงจังและแน่วแน่ออกมาให้ได้เห็น “ผมคิดว่าผมปล่อยให้พี่เล่นกับความรู้สึกเขามากพอแล้ว พี่สร้อย ถึงเวลาที่ผมควรจะทำอะไรบางอย่างแล้ว”

“โปรดหมายความว่าไง”

“หมายความว่าหลังจากนี้ผมจะเอาจริงแล้วไง”

“...”

“ในเมื่อพี่ไม่พอใจ ผมก็ขอเป็นแฟนใหม่พี่เขาได้ไหม เพราะผมโคตรพอใจเขาเลยอะ ☺”

02

ว้ากคนโปรด

ประชุมเชียร์

คงเป็นกิจกรรมที่ทำให้ใครหลายคนส่ายหน้า บางคนก็สนุกสนานไปกับการถูกว้ากแบบซ้ำ ๆ บางคนก็มองว่าไร้สาระ ขณะที่คนจำนวนมากมองว่ามันเป็นแค่กิจกรรมของพวกรุ่นพี่ที่ไม่มีอะไรทำ แค่เรียกไปว้ากตอนเลิกเรียน พุดนุ่นพุดนี่พุดนั่น แล้วก็สั่งลงโทษตามประสา ปีหนึ่งที่ชอบก็โอเคไปกับสถานการณ์ ส่วนคนไม่ชอบมันก็แบ่งฝั่ง บางพวกทำเพราะไม่อยากโดนด่า บางพวกทำก็แบบรำคาญ

แต่มันก็มีพวกที่ต่อต้านอยู่ และนั่นทำให้ทุกคนโดนหางเลขไปด้วย

“ผมนึกว่าเราคุยเรื่องนี้กันไปแล้วซะอีก”

กิ๊ก!

“หรือพวกคุณจำไม่ได้ว่าเราว้ากเพื่ออะไร” เสียงทุ้มต่ำของเฮดว้ากปีสี่ทำให้บรรดาปีสามที่เอามือไขว้หลังอยู่ในท่าเตรียมพร้อมก้ม

หน้าลงไป รับฟังคำสั่งสอนของคนที่ได้กว่า ปลื้มกวาดตามองหน้า
ทุกคนโดยเฉพาะเฮตวักที่รับผิดชอบการประชุมเชียร์ครั้งนี้

คนโปรดยืนอยู่ต่อหน้ารุ่นพี่ นำหน้าพี่ว่าคนอื่นมาก้าวหนึ่ง
“คุณเป็นคนคุณก็ควรจะมีอะไรควรไม่ควร กะอีแค่น้องมัน
‘ไม่ยกมือไหว้เลยต้องสั่งทำโทษกันหมด ผมว่ามันไม่เหมาะสม’”

“แต่ผมก็ได้คุยเรื่องมารยาทกับน้องเขาไปแล้วรอบนึง ผมไม่
ได้บังคับให้เขาไหว้พวกผมทุกคน แค่ว่าบอกรุ่นพี่ที่ต้องเคารพก็
ต้องยกมือไหว้”

“แล้วพวกคุณทำตัวน่าเคารพให้สมกับที่น้องมันจะยกมือไหว้
หรือยัง”

“...”

“ถ้าตัวคุณยังไม่ปฏิบัติ แล้วน้องที่ไหนมันจะเชื่อฟังครับ คุณ
คนโปรด” เจ้าของชื่อเสียงริมฝีปากตัวเองเล็กน้อย ความรู้สึกกดดัน
ไหลมาตามองเนื่องจากเขาเป็นผู้รับผิดชอบการประชุมเชียร์ ตอน
แรกก็ไม่อยากเป็นหรือพี่ว่า แต่ถูกทาบทามและเลือกกันมาเลย
ต่อต้านไม่ได้

ซ้ำร้ายยังต้องมาเป็นเฮตวักนำทีมอีก ไ้อ้เขาก็ลืมไปเลยว่า
ต้องเทรนกับพี่ว่าปี่

แยกว่านั่นคือการที่พี่ปลื้มเป็นเฮตวักของปีที่ผ่านมา

คนโปรดเลยต้องคอยรายงานผลประชุมเชียร์ทุกวันให้เขาฟัง
ต่อหน้ารุ่นพี่และเพื่อนตัวเองที่ยืนรับฟัง ซึ่งการที่จะต้องบั่นหน้านี้
มันอาจจะไม่ใช่เรื่องยากเท่าไร แต่การควบคุมหัวใจไม่ให้สั่นไหว
ถือเป็นเรื่องที่ยากกว่า เพราะมันเวลาที่ปลื้มพูดอะไรมา คนโปรดก็
แค่ก้มหน้ารับฟัง

กำมือที่มันสั่นเพื่อระบายความอัดอัดจนเหงื่อไหล

“ขนาดพวกคุณบางคนยังไม่ยกมือไหว้พวกผมเลย น้องมันเห็น มันก็ไม่ทำเหมือนกัน”

“...”

“และผมไม่ชอบการลงโทษน้องวันนี้ มันไร้เหตุผล คุณได้ยินไหม”

“ได้ยินครับ” รับคำอย่างช่วยไม่ได้ วันนี้เขาลงโทษน้องที่ไม่ยกมือไหว้หนึ่งในทีมพี่วักเพื่อให้เป็นเคสตัวอย่างว่าในอนาคต ถ้าเราไม่นอบน้อมกับผู้ใหญ่หรือผู้อาวุโส อาจจะมีปัญหาในภายหลัง ก็เลยสั่งให้น้องมันวิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ทว่าเป็นการทำโทษแบบห่มุ่คณะ

ก็เลยได้ยินเสียงบ่นกันใหญ่ เป็นเสียงที่มีคนมาเล่าให้ฟัง เพราะน้องมันคงไม่กล้าบ่นให้เขาฟังเอง

ใคร ๆ ก็กลัวเฮตวักทั้งนั้น ต่อให้หน้าตาจะดูเป็นมิตรที่สุดในบรรดาพี่วักก็ตาม

“ผมจะคิดให้มากขึ้นครับ”

“ก็ควรจะทำ หวังว่าประชุมเชียร์ครั้งต่อไป ผมจะได้ยินคำชมมากกว่าคำด่า”

“ครับ”

“แต่ใช้ว่าครั้งนี้ผมจะปล่อยผ่าน” พี่ปล้มตวัดสายตาตามาพบกับเฮตวักที่เงยหน้าขึ้นมาย่นคิ้วใส่ “คุณก็ควรจะรับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้นหน่อยไหม ถ้าไม่ทำอะไรเลย เดียวก็จะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก”

“อะ...”

“เพราะงั้นพี่วักปัสมาจัดแถว” คำสั่งนั้นทำให้ปัสมามองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมาย ทว่าชัดใจรุ่นพี่ไม่ได้ก็เลยจัดตามที่ว่า ขยับมายืนขนบข้างคนโปรดโดยเว้นระยะห่างเท่า ๆ กัน เพื่อให้มีพื้นที่ใน

การทำโทษ “ปีศาจ วิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ปฏิบัติ!”

คนโปรดกัดฟันกรอดที่ทำให้ลูกทีมต้องมารับกรรมไปด้วย แถมพี่ปลื้มก็ไม่คิดจะโอนอ่อน เขาจึงมองปีศาจทุกคนเพื่อดูว่าใครกล้าขัดขึ้นใหม่ ในเมื่อทำโทษน้องปีหนึ่งอย่างไรเหตุผลได้ ตัวเองก็ต้องรับได้ที่ถูกทำโทษโดยไร้เหตุผลเหมือนกัน จะฝึกน้องให้เดินตามรุ่นพี่ก็ต้องเป็นแบบอย่างที่ดี

ร่างโปร่งถอนหายใจหนึ่งทีก่อนจะทำหน้าที่เฮดวีก

“ปีศาจ วิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ปฏิบัติ!”

“วิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ปฏิบัติ!” ลั่นเสียงคำสั่งก็ก้มลงไปวิดพื้นตามที่บอก นับหนึ่งถึงร้อยเสียงดังแม้จะมีกันแค่ไม่กี่คน เมื่อเทียบ กับน้องเป็นร้อยคนที่ถูกทำพร้อมกันจนเกือบเป็นลม เสียงของพี่วีกยังดังกว่าเยอะ แน่นอนทุกการกระทำ ทุกน้ำเสียงตกอยู่ในสายตาของพี่ปลื้ม

โดยเฉพาะคนที่สั่งให้ทำ...

คนโปรดของจำฝังใจเลย!

“เชิญกลับได้”

“ขอบคุณครับ” ยกมือไหว้เป็นการประชิด รอจนปีสี่ออกไปก่อนคนโปรดถึงรีบวิ่งไปหยิบกระเป๋า ยกมือขึ้นมองนาฬิกาก็พบว่าตอนนี้สองทุ่มกว่าแล้ว มีเมสเสจจากผู้จัดการร้านที่เขาทำงานอยู่ส่งร่วมานับสิบ ส่วนใหญ่คือถามว่ายังไม่เลิกประชุมเชียร์อีกหรือ ตอนนี้น้องคนเยอะจนทำแทบไม่ทัน

ส่งผลให้คนโปรดรีบสะพายกระเป๋าเตรียมออกจากตึกไป ถ้าไม่ติดว่าเพื่อนร้งไว้ก่อน

“ไอ้โปรด มึงจะไปไหน”

“ไอ้ฉิบหาย ไม่พังก่อนวะ แชนเปลี่ยหมด” ปีกบตั้มเอ่ยถาม ทั้งสองนั่งอยู่กับพื้นด้วยความเหนื่อยล้าจากบทลงโทษเมื่อสัก ขณะที่คนอื่น ๆ ก็มีทั้งตัวนอนบ้าง หยิบของเตรียมกลับบ้าน แต่ไม่มีใคร ปรบร้อนเท่าคนโปรดก็เท่านั้นเอง

“พวกมึงพักไปเหอะ กูต้องรีบไปทำงาน”

“สภาพมึงมึงยังจะไปทำงานอีกเหรอก เอาแรงที่ไหนทำวะ” ปิยน คิ้วไล่ ก็รู้หรือกว่าเพื่อนทำงานเยอะ แต่วันนี้ประชุมเชียร์หนักมาก แถมเมื่อสักก็ยิ่งเพิ่งถูกลงโทษไปหยก ๆ แชนเขินมันก็น่าจะปวดจนยก อะไรไม่ขึ้นแล้วไม่ใช่หรือไง “เพลา ๆ ลงหน่อยก็ได้มั้ง ร่ำรวยพอแล้ว มึงอะ”

“ร่ำรวยพอมีงสิ พุดจาไรสาระ”

“เฮ้อ!”

“กูไปก่อนละ เจอกัน บาย” โบกมือลาเพื่อนทั้งสองก่อนจะ รีบวิ่งไปขึ้นรถหน้ามหา’ลัย เวลานี้มีนักบัสของมหา’ลัยหยุดให้บริการ แล้ว คนโปรดเลยต้องวิ่งไปหน้าม.ด้วยตัวเอง ผ่านหน้าฟิฟี่ที่ยืนคุ้ย กันอยู่ได้ตึก มีบางคนเห็น บางคนก็ไม่ได้มอง แต่เฝ้าว่างปีเดียวมอง อยู่

เลยตกเป็นเป้าหมายในการสนทนา

“นั่นไอ้โปรดไม่ใช่เหรอก มันวิ่งไปไหน” เสือขมวดคิ้วถาม ชี้ให้ เพื่อนดูตามคนที่วิ่งออกไป “แม่งวิ่งอย่างกับหนีตาย ไม่เหนื่อยเหรอก วะโดนวิดพื้นไปตั้งร้อยที”

“น้องมันกำลังรีบไปไหนเปล่า” เจษตอบรับ แปลกใจเหมือน กันที่คนโปรดรีบขนาดนี้ “บางที่อาจมีเรื่องด่วนอะไร”

“ไม่เห็นมันบอกเลยตอนเราทำโทษมัน”

“คงกลัวจะโดนลงโทษหนักขึ้นมั้ง”

“...”

“จริง ๆ ภูวาก็เกินไปหน่อยนะ หมั่นใส่อะไรน้องเขาหรือเปล่า ‘ไอ้ปลื้ม’ เจษหันไปถามเพื่อนสนิทที่ยืนกอดมือถืออยู่ด้านข้าง หน้าจอที่ถูกปรับให้เหลือความสว่างเพียงเล็กน้อย ทำให้ไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ถึงอย่างนั้นเจษก็ไม่ได้อยากรู้ สิ่งที่เขาสงสัยและให้ความสนใจคือการส่งลงโทษปีสามมากกว่า

ถ้าพูดกันดี ๆ อาจจะเข้าใจกันมากขึ้น อย่างน้อยก็ดีกว่าการซ้ำเติมแบบนั้น

“เปล่าหนิ ภูก็ทำตามหน้าที่”

“แต่น้องมันเพิ่งเริ่มเอง ใจดีกับมันหน่อยไม่ได้หรือไง”

“ใจดีเดี๋ยวมันก็เล็งใหญ่”

“...”

“อีกอย่างมันก็ต้องรับผิดชอบสิ่งที่ก่อไว้ ก็สมควรโดนแล้วหนิ”

คนโปรดลงจากรถเมล์ด้วยความเร็วแสง พุ่งตรงไปหลังร้านเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเช่นทุกวัน หยิบผ้ากันเปื้อนมาใส่ เอากระเป๋าไปวางไว้บนชั้น ตอกบัตรเข้าทำงานแล้วเดินไปทักทายผู้จัดการร้าน อาหารขนาดใหญ่ที่เขาทำงานพาร์ทไทม์อยู่ ส่งผลให้อีกฝ่ายเคาะนิ้วกับนาฬิกาข้อมือบอกให้คนโปรดรู้ว่าวันนี้เลิกแค่นี้

ก็ถ้าไม่มีเรื่องลงโทษมาเอี่ยว ป่านนี้เขาก็มาทำงานตรงเวลาแล้ว

“วันหลังอย่าให้มีแบบนี้อีก รู้กันว่าทุกวันพุธร้านจะคนเยอะขนาดไหน”

“ขอโทษครับผู้จัดการ ผมจะไม่ให้เลทอีก”

“ไปทำงานได้แล้ว เร็ว” ร่างโปร่งพยับหน้าก่อนจะเดินไปรับ
ออเดอร์ลูกค้าที่กวักมือเรียก ไปรยรอยยิ้มการค้าเก็บซ่อนความ
เหนื่อยล้าเอาไว้ในหัวใจ จะชักสีหน้าใส่ลูกค้าหรือตดพ้ออะไรไม่ได้
ไม่นั้นจะโดนไล่ออกทันที

“เอาเหมือนเดิม จำได้ใช่ไหม”

“แน่นอนครับพี่รัช ผมจำได้อยู่แล้ว” พยับหน้ารับลูกค้าเจ้า
ประจำ จดเมนูที่เขามาที่ไรต้องสั่งลงกระดาด “รออาหารสักครู่
ครับ ผมจะรีบไปเร่งพ่อครัวทำให้”

“ขอเร็ว ๆ นะ พี่หิวมากเลย”

“ได้เลยครับ” หยอกล้อกันตามประสา ยืนออเดอร์ให้คนรับ
งานเสร็จก็ไปเช็คโต๊ะอื่นต่อ ด้วยความที่ร้านนี้เป็นร้านอาหารกึ่ง
ร้านเหล้าคล้ายร้านฟิงว่ง แต่ใหญ่กว่าเยอะเนื่องจากมีโซนให้นั่ง นั้น
เลยทำให้คนโปรดต้องวิ่งวุ่นทำงานหนัก ยิ่งช่วงหลัง ๆ มีคนลาออก
ไปสองสามคน คนโปรดก็ยังทำงานหนักเข้าไปใหญ่

ถ้าถามว่ามาเจอร้านนี้ได้ยังไง...

เผชิญเจอป้ายที่รับพนักงานพาร์ตไทม์เสริมด้วยอัตราเงินที่
สูงกว่ารายอื่น เขาเลยไม่ลังเลที่จะเข้ามาสมัคร พอสัมภาษณ์ผ่านก็
มาลองทำงาน โดนไปสามวันแรกก็เข้าใจคำว่าทำงานไม่คุ้มเงินมัน
เป็นยังไง

เสียดายที่ไม่มีทางเลือกเยอะ

“โปรดไปคิดเงินโต๊ะสี่”

“โปรดเช็คบิลโต๊ะสิบสองให้หน่อย”

“โปรด ลูกค้าโต๊ะเจ็ดเรียก”

“เช็คโต๊ะวีไอพีที่ ลูกค้าที่จองไว้จะมาแล้ว”

“ได้ครับ” ขานรับพร้อมกับยกแขนปาดเหงื่อบนใบหน้า มีแอร์

แท้ ๆ แต่ต้องวิ่ง่วนตลอดเวลาเลยไม่ได้พักหรือยืนตากแอร์กับเขาสักที แย่น้อยที่คนโปรดเป็นที่โปรดปรานของพนักงาน รวมถึงลูกค้าร้านนี้เลยมีแต่คนเรียกใช้บริการ

แลกกับทิปนิดหน่อย ซึ่งคนโปรดก็ยินดีรับ

“โอกาสหน้ามาอีกนะครับ”

“จ้าว” เจ้าตัวโบกมือให้กับคู่รักขาประจำที่หวานกันจนคนทั้งโลกแทบอิจฉา ระบายยิ้มบาง ๆ เมื่อเห็นว่าพวกเขาเหมาะสมกันขนาดไหน เคยมีโอกาสได้คุยกับฝ่ายหญิงว่ามารักมาคบกันได้ยังไง เธอก็บอกว่าแอบชอบเขามาเจ็ดปี วันหนึ่งเจอกันเลยสารภาพความในใจ

แล้วก็ได้คบกันแบบง ๆ

ตัดภาพมาที่คนโปรดสิ

ชอบมาเจ็ดปียังอยู่ที่เดิม

กริ่ง!

“รับลูกค้าหน่วยโปรด”

“ครับ” พยักหน้ารับตอนได้ยินเสียงกระดิ่งหน้าประตูแล้วผู้จัดการร้านสั่ง ส่งผลให้คนโปรดรีบดึงสติกลับมาเข้าร่าง รีบเดินไปหาร่างสูงคั่นตาที่ยืนมองหาโต๊ะว่างอยู่ ตอนแรกก็นึกว่าน่าจะเป็นคนที่คณะ เพราะดูจากรูปร่างลักษณะเหมือนเคยเห็นที่ไหน

ทว่าทันทีที่เดินเข้าไป...

“นั่งไหนหนิคครับ...พี่ลื้ม!”

“มึง” เจ้าของชื่อขมวดควัใส่ จ้องใบหน้าของคนของตัวเองเพ็งจะลงโทษไปเมื่อเย็นนี้ ผิดกับคนโปรดที่เบิกตากว้าง ตกใจที่ได้เห็นเขาที่นี่ ก็ร้อยวันพันปีเคยเห็นที่ไหน ทำงานมาหลายเดือนเจอคนม.เดียวกันอยู่ไม่ถึงสิบ ยิ่งพวกปี่สี่คณะวิศวะยังไม่ต้องพูดถึง

ถ้าจะมากินเหล้ากินข้าวก็คงไปร้านฟุ้งวงไกล้ม.อย่างเดียว
คนโปรดกลืนน้ำลายลงคอ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนการยืนอยู่ต่อ
หน้าฟี่ปลื้มก็เป็นสิ่งที่ทวนใจเขามาตลอด มือไม้มันจะเย็นและสั่น
ไหว ดวงตาก็จะหลุบลงไม่กล้ามองว่าอีกฝ่ายทำหน้ายังไง ช้ำร้าย
หัวใจยังเต้นแรงไม่เป็นลำดับ

ทำได้แค่หายใจเข้าออกซ้ำๆ ปล่อยให้เวลามันเลยผ่านไป

“กลัวถูกจนไม่กล้ามองหน้าเลยหรือไง”

“ฮะ!”

“กูไม่สั่งลงโทษมึงที่นี้หรอกนะ” สะดุ้งนิดหน่อย ไม่คิดว่าเขา
จะคุยด้วย เลยเปลืองเงยหน้าไปสบตา พลันก็เบือนหน้าหนีไปทาง
อื่น เลยไม่ทันเห็นว่าฟี่ปลื้มเขาก็มองผ้ากันเปื้อนที่ใส่อยู่

‘ที่รีบวิ่งออกจากมหา’ลัย เพราะมาทำงานพิเศษนั่นแหละ’

เขาคิด ปะติดปะต่อโดยไม่ถามกลับ

“กูจะไปบาร์ มันอยู่ตรงไหน”

“ฟี่จะมาอมเหล้าตัวเองที่นี้หรือไง”

“อะไรนะ!”

“เปล่าครับ” คนโปรดส่ายหน้า ฮึดแรงเงยขึ้นมาเพื่อคุยกัน
ตอนนี้เป็นเวลางานเขาจะต้องยึดมั่นกับงานไม่ใช่แสดงด้านอ่อนไหว
ต่อหน้าใครทั้งนั้น แต่พอได้ยินว่า ‘บาร์’ บ๊ีบ ก็นึกถึงเมื่อวานที่อีก
ฝ่ายกินเหล้าจนเมาไม่ได้สติ

แอบเหล่มองก็ไม่เห็นว่าพาใครมาด้วย นี่ตั้งใจจะมากินคนเดียว
แล้วเป็นภาระของร้านหรือไง

“ฟี่ไม่มากับเพื่อนหรือ”

“เป็นพนักงาน มึงก้าว่ายลูกค้าได้หรือ”

“อะ...”

“ถ้ามึงไม่พากูไป กูจะให้พนักงานคนอื่นพาไปแทน” ไม่รอให้คนโปรตตอบรับ พี่ปลื้มก็เดินไปหาพนักงานแถวนั้น พุดอะไรสองสามคำอีกฝ่ายก็พยักหน้าแล้วนำทางไปที่โซนคลับ มันเป็นโซนวิว ๆ ที่ถูกตัดออกจากร้านอาหาร เพื่อจะได้ไม่รบกวนลูกค้าที่ไม่ชอบเสียงดัง

คนโปรตเผลอปากแน่น มองตามแผ่นหลังจนลับสายตา
แอบรู้สึกเจ็บจี๊ดเบา ๆ เมื่อความหมายที่เขาพูดมันคือการด่าว่าเสือกกลาย ๆ

นั่นสินะ เป็นแค่พนักงานจะไปก้าวก่ายได้ไง
ไม่ใช่แฟนเขาหรื...

ไม่ใช่เลย

เสียงเพลงคลาสสิกดังคลอไปทั่วร้านอาหารที่คนเริ่ม
บางตาลงบ้างแล้ว ผิดกับโซนคลับที่มีคนลุกไปเต้นอยู่เกือบสิบ มันไม่เชิงเป็นผับให้ชาแดนซ์ ถึงจะมีฟลอร์เล็ก ๆ แต่ส่วนใหญ่จะนั่งจิบไวน์ จิบแอลกอฮอล์ชนิดต่าง ๆ เจียบ ๆ เท่านั้น ยิ่งเวลานี้ตรงบาร์จะมีคนแน่นขนัด

แต่คนโปรตกลับมองเห็นแค่คนคนเดียวเท่านั้น

เจ้าของความสูงร่อยแปดสิบห้า นิ้วโงนงนไปมาขณะที่นิ้วเลื่อนหน้าจอมือถือไปมา คล้ายกับรอข้อความจากใครบางคนอยู่

คนโปรตแอบมองจากหน้าต่างตรงโต๊ะที่ตัวเองกำลังเซ็ดอยู่ แม้จะเห็นใบหน้าเขาเพียงครึ่งเดียวก็รับรู้ได้ถึงความโดดเด่นที่สงมา ขนาดมีคนเข้ามาคุยด้วย พี่เขายังส่ายหน้า เอาแต่นั่งดื่มอยู่คนเดียว เล่นเอาอดเป็นห่วงไม่ได้

ขนาดตอนอยู่กับเพื่อนยังไม่น่าไวใจ แล้วนี่มาคนเดียวถ้าเกิด

ดื่มจนน็อกขึ้นมาจะทำไ...

“ไปดูหน่อยดีไหมวะ” พึมพำกับตัวเอง แม่ปากแน่นเมื่อคิดว่าจะจู้จี้จ้นไปไหม กลัวว่าเข้าไปแล้วพี่ปลื้มจะหงุดหงิดใส่ ร้อยวันพันปีก็ไม่เคยเข้าใกล้กันอยู่แล้ว

“คนโปรด มองอะไร”

“ฮะ!”

“สนใจเขาหรือไง เห็นมองตั้งแต่มา” สะดุ้งเหือกตอนผู้จัดการร้านเดินมาถาม แอบชะโงกคอมองผ่านหน้าต่างไปดูคนที่ฟุบหลับคาบาร์ไปแล้ว เล่นเอาคนโปรดถึงกับหันมามอง สายหน้าเป็นการปฏิเสธคำถาม

“แค่รุ่นพี่ที่รู้จักนะครับ เห็นเขาเพิ่งโดนแฟนทิ้งมา”

“แล้วเราไปเกี่ยวอะไรกับเขา จะจีบเขาหรือไงถึงไปสนใจ”

“ก็เห็นเขามาคนเดียว...เลยกลัวว่าเขาจะสร้างความวุ่นวาย เพราะเขาเนียแหละทำให้ผมมาสายวันนี้” ตีหน้าชื่อไม่พูดความจริงว่าเป็นห่วง กลัวว่าจะโดนจับได้ได้แล้วโดนปน ก็ผู้จัดการร้านไม่ชอบคนที่แหยะแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวไม่ออก ถ้าพูดไปว่านี่คือคนที่ชอบมีหวังโดนหักทาบเป็นแน่ “แต่ช่างเขาเถอะ เดี่ยวคงมีคนมารับ”

“แต่เขาฟุบหลับไปแล้วนะ”

“...”

“พาไปนอนที่ห้องพักพนักงานก่อนไป”

“แต่กฎของร้านเขาไม่ให้คนนอกเข้าไปนี่ครับ?” คนโปรดเล็กคิ้วใส่

“แล้วจะปล่อยให้เขาเกะกะลูกค้าคนอื่นหรือไง ตรงบาร์มีคนอยากนั่งเยอะแยะ” ผู้จัดการว่าพร้อมขมวดคิ้ว ถึงจะเป็นกฎของร้านที่ห้ามคนนอกเข้าไป แต่ในกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นก็สามารถพา

เข้าไปได้ ขอแค่อย่าทำอะไรเลอะเทอะหรือเสียหายก็พอแล้ว

แน่นอนว่าคำพูดนั้นทำคนโปรดเม้มปาก เขาไม่อยากให้ผู้จัดการร้านโดนว่าที่ทำผิด ทว่าคิดอีกทีก็เคยมีเคสแบบนี้เหมือนกัน ตอนนั้นคุณพายเจ้าของร้านก็ไม่ว่า หน้าซำยังเป็นคนบอกให้พนักงานพาเข้าไปอีก พอคิดงั้นคนโปรดเลยหยุดงานที่ทำแล้วตรงไปหาคนที่หลับสนิท

ลมหายใจที่เข้าออกอย่างสม่ำเสมอทำให้คนโปรดเอื้อมมือไปเขย่าแขนเขาเบาๆ

“พี่ปลื้ม พี่ปลื้มไปนอนข้างในเถอะ เดี่ยวผมโทร.เรียกพี่เสียให้”

“อือ...อย่ามายุ่ง จะนอน”

“ก็ไปนอนข้างในใจ ตรงนี้มันเกะกะคนอื่น” คนโปรดถอนหายใจใส่คนดื้อ พยายามจุดดึงคนเมาให้มาด้วยกัน ติดตรงที่เขาตัวเล็กกว่าปลื้มค่อนข้างมาก พอเอาแขนอีกฝ่ายพาดคอกก็เหมือนเอาท่อนไม้มาพาดใส่ เผลอร้องดังอีกเมื่อต้องพยุงพี่เขาเข้าหลังร้านไป ดินะที่พนักงานแถวนั้นเห็นพอดีเลยมาช่วยด้วยอีกคน

“ขอบคุณนะหนึ่ง”

“ไม่เป็นไร ๆ งั้นเราไปทำงานต่อก่อนนะ”

“โอเค” พักหน้าให้ร่างโปร่งก่อนจะหันกลับมามองคนที่เมามายไม่ได้สติ แอบคิดว่าจะทำไงต่อดีเพราะคงให้พี่ปลื้มนอนอยู่ที่นี้ทั้งคืนไม่ได้ กว่าจะมีคนมาเปิดร้านให้ออกไปก็ช่วงบ่าย พี่ปลื้มคงอดตายอยู่ในนี้ สงสัยคงต้องเรียกเพื่อนเขาสักคนมารับ

คนโปรดกดเบอร์โทร.หาพี่ป๊อที่รู้จัก ก็แก๊งพี่ปลื้มเขานั้นแหละ [ฮัลโหล นันไครครับ]

“พี่เจษ ผมคนโปรดเองนะครับ เสดว่ากปีสามเพื่อนไอ้ป๊อ”

แนะนำตัวอย่างชัดเจน ต่อไปในคณะและชั้นปีจะมีคนชื่อนี้ชื่อเดียว
ก็ตาม “พี่เจษฎ์ว่างไหมครับ ผมมีเรื่องจะรบกวนหน่อย”

[ว่างสิ โปรดอยากให้พี่ทำอะไร]

“มารับพี่ปลื้มหน่อยได้ไหม”

[หืม?]

“เผอิญเขาเมาแล้วกลับไปที่ร้านรอยัลพายนะครับ” ปลายสาย
คราวนี้ลำคออย่างแปลกใจว่าทำไมเพื่อนตัวเองถึงถ่อสังขารไปได้ม
ไกลขนาดนั้น จริงๆ โปรดก็อยากเป็นคนดีพาพี่เขาไปส่งบ้าน แต่ติด
ตรงที่หอเขาอยู่คนละทาง แถมยังไม่มีรถขับ

จะให้นั่งรถไปกลับคนละฟากมันก็ยังไม่อยู่...

[ทำไมมันไปกินเหล้าไกลจัง พี่นึกว่ามันจะไปร้านฟิงว่ะอีก]

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ” ยิ้มแหยพลงมองเวลา ตอนนี้ห้า
ทุ่มกว่าแล้วอีกไม่ถึงชั่วโมงร้านก็จะปิด “พี่เจษฎ์ช่วยรับมารับพี่ปลื้ม
หน่อยได้ไหมครับ ร้านจะปิดแล้วผมไม่รู้จะพาเขาไปไว้ที่ไหน”

[อ่า...ได้ๆ เดียวพี่รีบขับรถไป วานโปรดดูมันไว้ก่อนนะ]

“ได้ครับ” พยักหน้าเสร็จสรรพก็วางสาย คนโปรดพ่นลมหายใจ
หลุดตามองคนที่หลับไม่รู้เรื่อง ได้ยินเสียงเพื่อเรียกชื่อแฟนเก่านิด
หน่อย ไหนจะสีหน้าอ่อนล้าที่แสดงถึงความปวดใจอีก ทำเอาโปรด
อยากพูดสิ่งที่ได้ยินมาเมื่อวานซะมัด

‘พี่โคตรไม่พอใจ’

‘คบกับปลื้มพี่ไม่มีความสุขเลย’

‘ชี้หัวจนน่ารำคาญ’

“สร้อย...สร้อย”

“พี่ปลื้ม” โปรดเรียกคนเพื่อเบาๆ มองมืออีกฝ่ายที่พยายาม
จะไขว่คว้าหาอะไรสักอย่าง คิดว่าคงจะฝันถึงพี่สร้อยแน่ๆ ถึงได้

ละเมอแบบนั้น เล่นเอาคนแอบชอบได้แต่ดึงมือเขาไปวางแนบตัว
ลุกขึ้นไปเอาผ้ามาเช็ดตัวให้ ความเย็นของน้ำแผ่ซ่านไล่ความ
เมามายออกไป

ถึงอย่างนั้นปลื้มก็ยังดำดิ่งอยู่ในห้วงความฝัน ขณะที่โปรด
กวาดตามองอีกฝ่ายอย่างตั้งใจ

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้มองพี่ปลื้มใกล้ๆ

แต่ช่างแสนไกลเหลือเกิน

“สรว้อย...สรว้อย อย่าทิ้งเราไป”

“...”

“เรารักสรว้อยมากนะ” มือที่เช็ดตัวอยู่ชะงักกึกเมื่อคำพูดนั้น
หลุดจากปาก ร่างสูงย่นคิ้วขมวดารวกับต่อต้านความฝัน โปรดเลย
ซับผ้าลงกับใบหน้าหล่อเหลาหวังเพียงปลอบประโลมให้ฝันร้ายนั้น
ทุเลาลง อีกคนจะได้นอนนิ่งๆ อย่างสงบ เขาไม่อยากจะให้พี่ปลื้มกังวล
หรือว่าเสียใจ

เพราะนั่นหมายถึงว่าเขากำลังโดนทำร้ายจิตใจ

เหมือนยื่นมือให้อีกฝ่ายแทงเขาเอง

“เราอยากให้สรว้อยกลับมา” พลันดวงตาก็ปรือมอง หากแต่
ภาพตรงหน้ากลับเป็นคนรักเก่า คนโปรดชะงักจ้องมองคนที่จับมือ
เขา กระตุกทีเดียวก็นิโถมไปหากายแกร่ง วินาทีนั้นคนตัวเล็กเบิกตา
ใส่ ความเจ็บปวดที่ได้ยินเขาบอกรักแฟนเก่าแลดูจะเหือดหาย เสริม
ทัพด้วยหัวใจที่เต้นแรงไม่เป็นล่า “กลับมานะสรว้อย กลับมาหาเรา”

“พี่ปลื้ม ผมไม่ใช่...”

“กลับมารักกันเถอะนะ” เสียงของเขาแว่ววนเหนือสิ่งอื่นใด
ทำเอาคนโปรดไปต่อไม่ถูก เขาหุบตามองโซฟาที่ปลื้มนอนอยู่
ปล่อยให้ตัวเองโดนกอดเอาไว้ สวมทับบทแฟนเก่าทั้งที่ตัวเองไม่ใช่

ปลื้มกระชับอ้อมกอด ฝังหน้าลงกับบ่ารารกับกำลังร้องไห้
มันทำให้โปรดค่อยๆ เอื้อมมือไปกอดพี่เขาไว้ ลูบหลังเบาๆ
ปลอบขวัญคนเสียใจ
พลางคิดว่าเมื่อไหร่...
“จะมีสักวันไหมที่พี่ขอให้ผมรักแบบนี้...”

03

ปากก็ร้าย ใจก็ดี

Pluem Korntawat

20 นาที

วันนี้ไม่มีเธอ.

ดวงตาสีสวยไล่อ่านสเตตัสของคนเฒ่าที่ถูกเพื่อนลากกลับบ้านเมื่อวานนี้ พลังคิดว่าตีหมั่นไปขนาดนั้นยังตื่นขึ้นมาโพสต์อะไรเศร้าๆ ในยามเช้าได้อีกหรอ เพราะถ้าเป็นคนปกติคงจะนอนแหยงก็ไม่รู้เรื่อง กว่าจะได้เห็นข้อความเหล่านี้ก็คงจะช่วงเย็นเป็นต้นไป

ทว่าเวลานี้คนโปรดกำลังอ่านที่ฟีดลั้มโพสต์ไว้ ภาพที่พี่เจมาลากฟีดลั้มกลับไปยังติดอยู่ในความทรงจำของเขา จำไม่ได้ว่าพี่เจพูดขอบคุณหรือขอโทษหรือเปล่า รวากับสมองสั่งให้จำแค่ตอนที่คนเฒ่าอ้อนวอนขอให้แฟนเก่ากลับมา

จนถึงตอนนี้คนโปรดยังอดคิดไม่ได้...

~ ปลื้มคนโปรด ~

ทั้งที่ก็รู่ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจอ

“พี่ไม่เคยได้บทรีย่นเลยนะ” เขาพิมพ์มา สายหน้าเบาๆ เมื่อคิดว่าสภาพเมื่อคืนอีกฝ่ายอย่าแะแคไหน แต่เขาก็เข้าใจว่าการที่เราเสียคนที่เรารักไปมันเป็นยังไง

มันเหมือนกับเราเสียดาวนำทางไป

“ดาวเหนือ...” คนโปรดพูดขึ้น จู่ๆ ก็นึกถึงเพลงที่เคยฟังตอนอกหัก มันคือเพลงที่เขาบังเอิญไปเจอแล้วชอบมัน เป็นเพลงที่เขาได้ฟังตั้งแต่วันแรกที่เขาชอบพี่ปลื้ม จนถึงตอนนี้แม้จะผ่านมาเจ็ดปี มันก็ยังเป็นเพลงที่เขาชอบอยู่

และหากการสูญเสียรักไม่ต่างจากการนำทาง คนโปรดก็อยากจะมีเพลงนี้ให้เขาฟังบ้าง เพื่อว่าเขาจะได้รู้ว่าเมื่อเราเสียดาวดวงแรกไป เราต้องค้นหาดาวดวงใหม่

มันอาจจะเป็ดาวที่ห่างไกล หรือดาวใกล้ๆ ที่มองไม่เห็น อยู่ที่เราว่าจะเลือกดาวดวงไหน แต่ทว่าหากมองเข้าไปในนัยแฝง จะพบเห็นคำอธิษฐานที่ซ่อนไว้

คำอธิษฐานที่ไม่เคยเปล่งเสียงออกไป...

‘หวังว่าจะได้เป็นดาวเหนือของพี่บ้างนะครับ’

Konprod Kontee แคร่ลิงก์

1 นาที

Laika – ดาวเหนือ

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าจางๆ ก่อนจะปิดมือถือเก็บลงกระเป๋า สูดหายใจเข้าเพื่อขับไล่ความหม่นหมองในชีวิต พร้อมกับทบทวนว่าวันนี้เขาต้องทำอะไรบ้าง สิ่งเดียวที่วนเวียนเข้ามาในหัว

คือเรื่องรับน้องเย็นนี้ เขาคงจะต้องคิดให้ดี ไม่งั้นก็จะโดนพวกปีสี่มาลงโทษอีก

คงต้องปรึกษากับพวกพี่ว่าอีกที บางทีบทเรียนวันนี้อาจเป็นเรื่องของ...

“เอาไงวะไอ้สัส มึงจะเอาไงก็ว่ามา!”

“มึงมีสิทธิ์มาถามเหรวะ มึงแย่งเมียกูนะไอ้เหี้ย!” เสียงอะอะดังลั่นโรงอาหารวิศวะ ส่งผลให้คนแถวนั้น รวมถึงคนโปรตที่กำลังเดินผ่านหันไปมองปีหนึ่งที่กระซอกคอเสื้อกันอยู่ ใบหน้าของรุ่นน้องที่คุ้นเคยทำให้คนโปรตขมวดคิ้วมุ่น

เขาจำได้ว่าเคยเห็นสองคนนั้นในห้องเชียร์เมื่อวานนี้

พวกเขาคือกลุ่มเดียวกับที่ไม่ยกมือไหว้รุ่นพี่ เป็นเหตุให้เขาสั่งลงโทษแล้วก็โดนปีสี่ตลบหลังนั่นเอง

“กูไม่ได้แย่ง เขาบอกเองว่าเลิกกับมึงแล้ว!”

“เลิกทำอะไร มันยังนอนกับกูอยู่เลยวันที่มึงโทร.มา”

“ไอ้...!”

“มึงมันก็แค่ไอ้คนหน้าด้านแย่งเมียคนอื่น!”

ผัวะ!

“เฮ้ย!” คนโปรตอุทานลั่นเมื่อปีหนึ่งที่ถูกกล่าวหาชัดเจนอีกคนจนหายใจไม่ออก เขาจะไม่เอาตัวเองไปขุนวายเพราะมันไม่ใช่หน้าที่ของเขา แต่ด้วยหน้าที่ของพี่ว่าก หากปล่อยให้เกิดเรื่องวิวาทมีหวังคงได้กลายเป็นเรื่องใหญ่ นั่นเลยทำให้เขารีบวิ่งเข้าไป กระซอกคนที่คร่อมอีกคนไว้ให้ออกมาคุยกัน “หยุดนะปีหนึ่ง อย่ามาทะเลาะกัน!”

“แล้วพี่เลือกไรด้วยวะ!” อีกฝ่ายถาม ผลักคนโปรตให้ถอยห่างด้วยท่าทีก้าวร้าว “พวกผมจะคุยกัน อย่ายื่นหน้าเข้ามาสอ!”

“แต่นี้มันในมหา’ลัย พวกคุณไม่มีสิทธิ์ทะเลาะกัน” โปรตพยายามข่มด้วยท่าทีเคร่งขรึม จะให้ใช้ความรุนแรงก็คงไม่ไหว ตัวของเขาเล็กกว่าอีกฝ่าย อีกอย่างใช้ไม้อ่อนเอาหน้าเย็นลุ่มมันน่าจะดีกว่า “ถ้าจะตีกันก็อย่ามาใส่ชุดนักศึกษา ออกไปกัดกันข้างนอกนูน”

“พียามาเลือกได้ปะ ให้อภัยนี้มันแย่งเมียผม ผมจะชดมันให้ตาย”

“ช่วยให้เกียรติเครื่องแบบที่พวกคุณใส่หน่อย มหา’ลัยไม่ใช่ที่ของอันธ...”

“พูดมากจริงไอ้สัส!”

ผัวะ!

“อีก!” ร่างของคนโปรดลุ่มไปกองกับพื้น ในปากคลั่งไปด้วยกลิ่นเลือดเนื่องจากโดนหมัดหนักกระแทกใส่ ทำเอาเจ้าตัวต้องกุมปากไว้ สันทราตรู้สึกเจ็บแปลบไปหมด “เฮีย! เลือด...”

“สมน้ำหน้า อยากู่นวายตีนัก”

“คุณ...”

“ทีนี้ก็ตามึงแล้วไอ้สัส แย่งเมียกูใช่ไหม ไปตายซะ!” แทนที่ปีหนึ่งคนนั้นจะขอโทษ กลับยิ้มเยาะและเดินข้ามไปอย่างไม่มีสำนึก จากนั้นก็จ้างหมัดชดกับคนที่ถูกกล่าวหาว่าแย่งเมียตัวเองต่อไป ส่งผลให้คนโปรดต้องรีบตั้งสติ ผีนกกายลุกขึ้นเข้าไปจับแขนน้องคนเดิมเพื่อกระชากให้หยุดการกระทำ

แต่ด้วยขนาดตัวที่ค่อนข้างต่างกัน คนที่ไม่ให้อภัยเลยสลัดเหตวากอีกครั้ง

“อย่ามาเลือก!”

“เหวอ!”

“ระวัง!” แรงสลัดทำให้คนโปรดเซถอยหลังกระแทกเข้ากับใคร

บางคนที่รับไว้ สองมือหนากอบกุ่มเข้าที่ไหล่รองไว้ไม่ให้ล้มพาดพื้นไปชะก่อน ตอนแรกก็คิดว่าคงเป็นเพื่อนมาช่วยไว้ พลันก็ต้องชะงักเมื่อเงยหน้าไปสบตาเพื่อดูว่าเจ้าของวงแขนเป็นใคร “ทำบ้าอะไรอยากตายหรือ”

“พะ...พีปลื้ม” เจ้าของชื่อย่นคิ้วใส่ฉายชัดถึงความไม่พอใจในดวงตา ต่างจากคนโปรดที่หัวใจเต้นแรงไม่เป็นล้า ไม่คิดว่าคนที่รับไว้จะเป็นคนที่โหดส์เตดส์เศร้า ๆ ปลื้มประคองให้ร่างโปร่งกลับมาเย็นดี ๆ ก่อนจะหันไปมองน้องที่กำลังต่อຍกันอยู่

“แยกหมาออกจากกันดี!”

“หยุดนะพวกมึง!”

“เลิกกัดกันได้แล้ว!” ทันทึที่สั่ง เพื่อนของพีปลื้มก็เข้ามาแยกปีหนึ่งออกจากกันด้วยความเร็วแสง ส่งผลให้คนที่ต่อຍกันไว้วายดังลั่น ทำท่าจะพุ่งใส่กันแต่ติดตรงที่ถูกรั้งแขนไว้ เพื่อนของพีปลื้มเยอะกว่าก็เลยควบคุมสถานการณ์ได้ มันทำให้คนโปรดโล่งใจ

แล้วก็ปฝ่ายรับกรรม

“ไม่มีใครสอนมึงหรือไงว่าหมากัดกันอย่ายื่นมือไปขวาง”

“...!!”

“ตัวแค่นี้จะไปช่วยใครเขาได้ จะเข้าไปเป็นกระสอบทรายให้มันต่อຍปากแตกหรือไง” ร่างสูงกอดเสียงต่ำหลุบตามองมุมปากที่ฟกช้ำด้วยสายตาหงุดหงิด เขาผ่านมามาเห็นตอนที่อีกฝ่ายเข้าไปห้ามพอดิ ตอนแรกก็ยืนดูว่าจะจัดการยังไ้ กระทั่งเห็นว่าโดนต่อຍปากแตกนั้นแหละถึงตัดสินใจเข้ามาช่วย

ทว่าเข้าไปหน่อย คนโปรดลุกเข้าไปห้ามอีกรอบ คราวนี้เลยได้มาเป็นเกราะรองรับคนที่ถูกสลัดออก

“ผมก็แค่อยากจะช่วยพวกเขา” คนโปรดตอบ เบือนหน้าหนี

ไม่กล้าสบตา ถึงตอนนี้จะไม่ใช้ความเงินอายเหมือนที่ผ่านมา แต่การอยู่ต่อหน้าพี่ลั้มก็ไม่ใช่สิ่งที่คนโปรดคุ้นเคยนัก “ถ้าไม่ห้าม พวกเขาก็จะตีกันเหมือนหมา”

“แต่ถ้าช่วยแล้วสภาพเหมือนหมา ก็เท่ากับว่ามึงไม่ดูแลสุขภาพตัวเองเหมือนกัน”

“พี่...!”

“มึงเป็นเฮดวักกะนะไม่ใช่ นักมวย ถ้ารู้ว่าช่วยเขาไม่ได้ทำไมไม่หาคนมาเสริมทัพ”

“ใครจะคิดว่าเขาจะต่อยกลับและตอนนั้นมันก็มีแค่ผม” สวนกลับอย่างดีอ้วน รู้ว่าผิดที่ทำอะไรเกินกำลัง แต่ก็ไม่ชอบเหมือนกันที่ถูกตำหนิแบบนี้ “อีกอย่างมันก็เป็นหน้าที่ของเฮดวักที่จะต้องดูแลไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้”

“คนมันจะต่อย มันไม่สนหรอกว่ามึงเป็นเฮดวักไหม”

“...”

“จะบุกไปช่วยใครก็ระวังตัวเองหน่อย ดีแค่ไหนที่มันไม่หันมากระทืบมึงซ้ำ” น้ำเสียงกดต่ำทำคนฟังใจเสีย พาให้ไม่รู้จะเถียงด้วยคำคำไหน “มึงควรระวังก่อนจะตัดสินใจทำอะไร ไม่ใช่คิดได้หลังจากมันชัตมึงปากเปิด”

คำพูดของพี่ลั้มทำคนโปรดพ่นลมหายใจซ้ำ ๆ รู้สึกราวกับมีคนมาบีบคอเอาไว้ อยากจะเดินหนี ทว่ากลับต้องยืนฟังคำสั่งสอนพี่มากปีต่อไป

แล้วก็หยุดอีกฝ่ายด้วยคำพูดสุดท้ายของตัวเอง

“ขอโทษครับที่ทำให้วุ่นวาย ผมจะไม่ให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก” โปรดตอบกลับเสียงแผ่ว การต่อปากต่อคำไม่ใช่นิสัยของเขาเท่าไร หากถูกตัดสินไปแบบนั้นก็ไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร หน้าซ้ำตัวเองก็ยัง

เจ็บปากเกินไป เกียงไม่ทันพี่ปล้มหрок “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวไปเรียนก่อน”

“ใครอนุญาตให้มึงไป”

“แล้วพี่จะให้ผมทำยังไง”

“ก็เงียบปากแล้วสำนึกในสิ่งที่ทำลงไป”

“...”

“จากนั้นก็เดินตามกฐมา จะพาไปทำแผลที่ไปหาใส่คนอื่น”

คนโปรดขมวดคิ้วมุ่น ไม่แน่ใจว่าตัวเองได้ยินถูกไหม ทว่าร่างสูงก็ไม่เปิดโอกาสหรือหันมาอธิบาย เขาหมุนตัวเดินไปก่อน ย่นคิ้วใส่คนที่เอาแต่ยืนนิ่งเล็กน้อย ส่งผลให้เจ้าตัวจำต้องเดินตามไปอย่างช่วยไม่ได้

ตลอดทางไม่มีบทสนทนาอะไร นอกจากลมหายใจที่ถูกใช้ร่วมกัน

“ไม่อยู่อีกแล้วเหอะวะ” ร่างสูงพึมพำเมื่อมาถึงห้องพยาบาล แล้วพบว่าไม่มีใครอยู่ช่วยทำแผลให้ มีเพียงความว่างเปล่า ไม่มีป้ายบอกว่าพยาบาลประจำห้องไปไหน ส่งผลให้เจ้าตัวต้องถอนหายใจ “มึงไปนั่งรอบนเตียงไป เดี่ยวกูไปหียิบยาก่อน”

“ผมทำเองได้นะครับ พี่จะได้ไปเรียน”

“กูบอกให้ไปนั่งรอ” ปิดปากโดยทันทีเมื่อโดนดู ปล้มแยกตัวไปหียิบอุปกรณ์ในตู้ ขณะที่คนโปรดเดินไปนั่งบนเตียงคนไข้ตามที่บอก ตั้งแต่เริ่มเรียน เขามาที่ห้องพยาบาลนี้ไม่กี่ครั้ง ครั้งล่าสุดที่มา ก็ตอนที่ปีหัวแตกเพราะไปเล่นบอลแล้วดันสะดุดขาตัวเองเลยหน้าคว่ำไปชนเสาโกล

ความโง่งนเกิดตอนปีสอง

“มองไร ไม่เคยเห็นห้องพยาบาล?” เสียหายที่การระลึกความ

ทรงจำต้องสะดุดเมื่อคนพี่เดินกลับมาพร้อมกับอุปกรณ์ทำแผลในมือ เขาวางของลงบนโต๊ะ ไม่ทันสังเกตคนโปรดที่ถอนหายใจใส่ตั้งแต่ได้คุยกันจริงจึงไม่รู้เลยว่า การพูดดีด้วยคือคำไหน

แค่สายตาที่มองมาก็สัมผัสได้ถึงความหงุดหงิดตลอดเวลา

“พี่หาว่านี่คลองจิง”

“เมื่อก่อนเคยมาช่วยงานอาจารย์ที่นี้ก็เลยพอรู้ว่าอุปกรณ์อยู่ตรงไหน” คนโปรดพยักหน้าเข้าใจ เลื่อนสายตามองมือหนาที่หยิบสำลีไปชุบแอลกอฮอล์ ถือวิสาสะจับหน้าเขาให้เงยขึ้น ไม่รอให้เปิดปากห้ามสำลีก็ถูกกดลงบนบริเวณแผลมุมปาก

“ซี้ด! เจ็บ!”

“ก็อยู่นิ่งๆ ดิ กูทำไม่ถนัด”

“ผมทำเองดีกว่า เอาสำลีมา...”

“หยุด” ดุอีกรอบให้ชะงัก “เจ็บปากอยู่ยังมาซ้ำกับกูอีก มึงอยากได้อีกแผลเพิ่มหรือไง”

“ก็พี่มีोनัก...”

“เมื่อกี้กูไม่ได้ตั้งใจ”

“...”

“นั่งเฉยๆ อย่าดิ้อ กูไม่ชอบ” คนโปรดเม้มปากพลันก็ต้องคลายออกเพราะเจ็บแผล นิ้วหน้าเล็กน้อยให้อีกคนรู้ว่าการที่ใจร้ายใส่ย่อมไม่ใช่เรื่องดี ปลื้มเลยเขยคางอีกคนให้เงยขึ้นอีก ประคองแก้มขาวไว้ในฝ่ามือขณะที่หลุมมอกรอยซ้ำที่มุมปาก ร่วงโปร่งแผลหยุดหายใจเมื่อสำลีถูกทาบลงมา ความแสบสันชวนน้ำตาซึม ทว่าก็ต้องฝืนเอาไว้ กำมือจิกเล็บแน่นเป็นการระบาย

มันแสบ หากแต่ไม่เท่ากับรอบแรกที่ยีกฝ่ายทำให้ ความแสบสันชั้นลงเป็นจังหวะราวกับรู้ว่าถ้าค้างไว้นานน้องจะแสบแค่ไหน

สังเกตได้จากกรามที่ขบกันแน่น ปลัมพยายามอย่างมากที่จะไม่
ลงแรงจนทำอีกฝ่ายเจ็บลึกไปถึงข้างใน พอฆ่าเชื้อโรคเสร็จก็เอา
ยาแดงมาทาให้ ระวังไม่ให้เข้าปากน้อง

แน่นอนว่าการกระทำนั้นมีอิทธิพลกับหัวใจ...

มันทำให้ก้อนเนื้อด้านซ้ายเต้นแรงไม่เป็นล่ำ

“ยังแสบอยู่ไหม”

“นิดหน่อยครับ” โปรดว่าเสียงแผ่ว หลีกเลี่ยงการสบตาคล้าย
กับกลัวว่าจะโดนตำหนิเข้าให้ ปลัมพยักหน้า ไม่ได้เข้าชี้ ทำเพียงแค
กวาดตาตรวจสอบให้แน่ใจว่าน้องไม่ได้มีแผลตรงไหนอีก กระทั่ง
เลื่อนมาเห็นมือที่กำไว้

“แบมือดี”

“หืม?” คนถูกสั่งเลิกคิ้วไล่ พอซาก็โดนพี่เขย่นคิ้วดู โปรดเลย
แบมือออกเผยให้เห็นแผลถลอกแบบที่ไม่จำเป็นต้องใส่ใจก็ได้ แต่
แทนที่ปลัมจะทำแบบนั้น เขากลับจับมือไว้ ทำแผลให้เช่นเดียวกับ
ปากที่โดนหนักสุด

“มึงนี่มันยังไม่เข้าใจเรื่องจริง ๆ” บ่นพึมพำกับตัวเองโดยที่ลืมนไป
ว่าระยะห่างแค่นี้ ยังไงคนโดนดูก็ต้องได้ยิน ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้
ใส่ใจ ทำความสะอาดแผลให้ก็ทายาแดงต่อ “ระวังอย่าให้โดนน้ำ เลิก
เรียนมึงก็ไปซื้อยามาทาแก้ซ้ำด้วยแล้วกัน”

“ครับ”

“ส่วนวันนี้ก็ให้เพื่อนคุมเชียร์แทนไปก่อน สภาพแบบนี้อย่าไป
ให้น้องมันฆ่าเลย”

“แต่ผมเป็นเฮตวัก ไม่ไปไม่ได้”

“แล้วมึงอ้าปากสั่งน้องมันได้หรือไง ลำพังจะเถียงกูมึงยังพูด
ไม่ทัน” คำพูดนั้นทำคนโปรดชะงัก ก็จริงที่ปากของเขาเจ็บ จะให้คน

อินรับหน้าที่ไปก่อนก็ได้ แต่การคุมเชียร์มันเป็นหน้าที่ของเขา ใครมาทำแทนก็คงทำได้ไม่เหมือนกัน

อีกอย่างแผลแค่นี้มันไม่ได้หนักเหมือนแขนขาพิการ เขายังมีแรงไปคุมน้องได้อยู่

“แต่มันคือหน้าที่ที่ผมต้องทำ ยังไงผมก็ต้องไป” ดวงตาแน่วแน่ทำให้ร่างสูงมยุหน้าจนแทบรวมกัน ไม่เข้าใจเลยว่าจะต้องไปถึงไหน และเพื่อไม่ให้พี่ปลื้มด่าทออะไร คนโปรดเลยยกมือไหว้ขยับตัวมายืนอยู่ข้างกาย “ขอบคุณนะครับที่ทำแผลให้ และก็ขอโทษที่ทำให้เสียเวลา”

“มึงนี่ต้องจ้ะ เจ็บแบบนี้ไม่มีใครเขาว่ามึงหrokถ้ามึงจะพัก”

“ผมบอกแล้วใจครับว่ามันเป็นหน้าที่ที่ผมต้องทำ”

“มึงร้ันอยากทำเองมากกว่า” พี่ปลื้มส่ายหน้า “ถ้าอยากผีนักก็เรื่องของมึงแล้วกัน แต่อย่ามาเสียใจทีหลังที่ไม่ฟังคำเตือนของกู”

ความเจ็บเป็นสิ่งที่โปรดมอบให้อีกคน ก่อนจะเดินออกจากห้องมาโดยไม่ร่ำลา ปลื้มเองก็ไม่ได้สนใจรุ่นน้องปากกล้า ทำเพียงแค่อายใจและรอดูว่าอีกคนจะทำยังไงตอนเข้าห้องเชียร์ อยากเห็นเหมือนกันว่าจะปากเก่งได้แค่ไหน

จะสมราคาที่ไม่ไว้หรือเปล่า

แน่นอนว่าคนอย่างคนโปรดพูดแล้วไม่คืนคำ แม้จะถูกมองตั้งแต่เดินกลับคณะยันเลิกเรียนไปห้องเชียร์ก็ตาม แต่แผลที่มุมปากจะเป็นสัญลักษณ์คอยเตือนว่าไปยุ่งกับใครโดยที่เขาไม่ขอจะได้รับผลยังไง และอย่าเอาเรื่องนั้นมาทำให้หน้าที่ของตัวเองต้องเสียไป

“จริง ๆ มึงจะพักก็ได้นะ เดี่ยวกูกับไอ้ตัมคุมเอง”

“ให้มึง กูไม่อยากให้ปากมึงแตกก่อนเชียร์จบ”

“กูไม่ได้เป็นอะไร กูไหว ชัดนะ” โปรดตอบกลับเสียงนิ่ง เอา

มือไขว้หลังเตรียมพร้อมรอบปีหนึ่งเข้ามาในห้อง เขาไม่กลัวเลยว่าจะถูกมองด้วยสายตาแบบไหน เพราะคิดว่าตั้งแต่เข้ามา คนน่าจะรู้อยู่แล้วว่าเขาไปโดนอะไร หรือมีแผลอยู่ตรงไหน

มันไม่ได้ทำให้ความตั้งใจของเขาบิดเบือนไป และความจริงจังของเขาก็ทำให้แผลทั้งสองมองหน้ากันเป็นเชิงว่าควรจะเอาไป

“ฉิบหาย ปีสี่มาดู” ลมหายใจถูกพ่นออกมาเมื่อปีสี่เดินตามหลังปีหนึ่งเข้ามา พวกเขาเียนอกดอกอยู่สุดขอบห้องเชียร์ จับจ้องมาที่บรรดาพี่วักนับสิบที่ยืนคุ่มน้องอยู่ คนโปรดสบตากับพี่ปลื้ม ได้สายตามองเสื้อชื่อปีสี่เดียวกันที่บ่งบอกว่าเรามีเลือดสถาบันเดียวกัน แม้ความจริงต่างฝ่ายดูจะไม่อินเท่าไร

เขารู้ว่าพี่ปลื้มอยากเห็นว่าตอนที่เขาล้มลง โอดครวญเรื่องบาดเจ็บนั้นจะเป็นยังไง

“วันนี้ผมจะมาสอนให้พวกคุณรู้ว่าหน้าที่ของตัวเองคืออะไร” ไพรด์เอ่ยเสียงดัง ละสายตาจากพี่มาสมาสนใจปีหนึ่งที่เงียบรอฟังอยู่ ดีหน่อยที่ก่อนหน้านี้เอน้ำแข็งประคบปากมา ก็เลยรู้สึกที่แผลมันดีขึ้น อย่างน้อยก็ขยับปากได้เยอะกว่าตอนที่พี่ปลื้มทำแผลให้ “เมื่อคุณได้รับคำสั่งอะไรมา หน้าที่ของคุณคือต้องทำตามมันให้ดีที่สุด”

“...”

“ต่อไปมันจะฝืนหรืออาจจะเหนื่อยไปบ้าง แต่ในเมื่อมันเป็นหน้าที่ที่เราต้องทำ เราก็ปฏิเสธไม่ได้ เว้นแต่เราไม่ไหว เราก็ค่อยหาตัวช่วยอื่นหรือขอความช่วยเหลือจากใคร แต่ขอให้คุณแน่ใจว่าคุณไม่ไหวจริงๆ”

“ไอ้ไพรด์แม่งโคตรสปิริต โดนต่อยไปขนาดนั้นยังมาวักน้องต่อได้” เสือกระซิบกับปลื้มหลังจากเห็นไพรด์ทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป “ถ้าเป็นกู กูอยู่หยุดสักอาทิตย์ อ้างว่าคอแตกหรือติดเชื้อเกือบ

ตายไปแล้ว”

“สันดานมึงมันซี้เกียจใจ”

“เขาเรียกว่าใช้ประโยชน์จากแผลให้ถูกวิธี” เสือหันไปขยิบตา กับเจษที่ยกนิ้วให้อยู่ ต่างจากปลื้มที่ส่ายหน้าใส่ “แต่มันพยายาม เบอร์นี่ ก็น่าจะทำให้รางวัลมันชะง่อน้อย”

“คนปากเก่งไม่สมควรได้อะไรทั้งนั้น”

“ไอ้ปลื้ม”

“กูไม่เห็นว่ามันจะน่าชื่นชมตรงไหนเลย” เจ้าตัวโหวโหล่จับ จ้องไปที่เฮดวักที่กำลังสอนน้องอยู่ เขาไม่อินกับการฝึกร่างกาย แบบนั้น รู้สึกว่ามันจะเพิ่มภาระให้ตัวเองด้วยซ้ำเพราะฝึกมากเกินไป “มันก็แค่เด็กปากเก่งที่พยายามจะเอาชนะให้ได้”

“มึงก็คิดมากไป ไอ้โปรดมันจริงจังกับงานของมันเสมอแหละ” เสือตอบ ดิดที่ปลื้มยกไหล่ บทสนทนาเงียบ เนื่องจากพี่วักกำลัง สอนน้องร้องเพลงเชียร์อยู่ มีจังหวะหนึ่งที่โปรดนิ้วหน้า ทว่าก็กลับ มาสอนน้องได้ราวกับไม่มีบาดแผลที่มุมปาก รวมถึงเลื่อนสายตามา สบตากัน

นาทีนั้นเขาเห็นความแน่วแน่ของอีกฝ่าย

“มึงจะไปไหน” เจษถามทันทีที่ปลื้มหมุนตัวทำท่าจะเดินออก จากห้องเชียร์ไป “ไหนบอกว่าวันนี้จะอยู่ดูจนจบไง”

“กูแค่จะไปซื้อน้ำกิน”

“แต่มีมึงเพ็งกินมา”

“**เรื่องของกู**” ตอบแค่นั้นแล้วไม่พูดอะไรอีก เดินจากไปนิ่ง ๆ โดยไม่ฟังอะไรต่อ ทุกการกระทำล้วนตกอยู่ในสายตาของพี่วัก ปีสาม คนโปรดถอนหายใจที่ปลื้มเดินออกไปแบบนั้น แทนที่จะ อยากให้เขาอยู่ดูด้วย มันช่วยไม่ได้ที่จะอึดอัดเวลาถูกมองด้วย

สายตาไร้อารมณ์อย่างนั้น อีกอย่างก็เคยบอกไปอยู่หลายครั้ง...

การยืนอยู่ต่อหน้าพี่ปลื้มเป็นเรื่องที่ลำบากสำหรับโปรดเสมอ

กระทั่งซ่อมเชียร์เสร็จ

“หืม? นี่อะไร” โปรดย่นคิ้วใส่เมื่อพบว่ามินมขวิดหนึ่งมัดอยู่กับกระเป๋ของเขา เป็นนมช็อกโกแลตที่เขาจำได้ว่าไม่ได้สั่งให้ใครซื้อมา “ไอ้ปี ไอ้ตั้ม นี่ของมึงหรือเปล่า”

“พวกกูไม่กินนมช็อกโกแลต มึงจำไม่ได้หรือไง”

“อ้าว แล้วนี่ของใคร”

“มัดอยู่กับกระเป๋ามึงก็ต้องของมึงดิ” สองแฝดยัมขำเหมือนเรื่องตลก ผิดกับโปรดที่ขมวดคิ้วหนัก

“แต่กูไม่ได้ซื้อมา”

“มึงฝากใครซื้อหรือเปล่า” ตั้มถาม แต่โปรดส่ายหน้าใส่

“กูไม่ได้ฝากใคร”

“หรือว่าจะเป็น...” ปีเงยไป มองตากับแฝดคนละไข่ที่เบิกตากว้างราวกับรู้กัน ทำเอาโปรดลุ้นไปด้วย เพราะสองคนนั้นทำหน้าที่จริงจัง “กูว่ามึงซวยแล้ววะไอ้โปรด กูเชื่อเลยว่านมเนี่ยต้องเป็นเครื่องราง”

“เครื่องรางอะไรวะ”

“เครื่องรางทำเสน่ห์ไง”

“...”

“มีคนเขาตกหลุมรักมึงเข้าให้แล้ว!”

ผิวะ!

โปรดตบหัวเพื่อนจนหน้าแทบจะเป็นการตอบรับประโยคไร้สาระที่ทำให้เขาลุ้นตามอยู่นานสองนาน ดีที่ตั้มช่วยดึงหัวแฝดตัวเอง

ขึ้นมา ไม่นั่นก็คงหน้าคว่ำอยู่อย่างนั้นไม่มีใครตบมุกให้ ไฉ่เซาก็นึก
ว่าจะเป็นเรื่องจริงจังอะไร

“ไว้ใจอะไรมึงไม่ได้เลย”

“เฮ้ย ก็มีคนเอาของมาให้ มันก็มีอยู่แค่เหตุผลเดียวปะ” ปิ
พองลมในแก้ม ทำหน้าเง้งอนใส่คนที่ตัวเล็กกว่า “เหมือนกับน้อง
เจนที่เอาข้าวกล่องมาให้มึงเมื่อเทอมก่อนไง เขาก็เอามาผูกไว้กับ
กระเป๋ามึงไม่ใช่หรอ”

“แล้วก็ค้นพบว่าตัวเองไม่ได้ชอบผู้ชายอะนะ”

“เฉียบ!” สองแปดแปะมือกันอย่างเข้าคู่ เล่นเอาโปรดแทบจะ
ปากระเป๋าสไป เขาสายหน้าถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายขณะที่ตัม
เท้าแขนกับไหล่เขา ชี้นิ้วไปที่ถุงนมเป็นการบอกใบ้ “มึงลองแกะดิ
เพื่อมีไฉ่อะไรปะไว้”

แล้วก็โดนสวนกลับไป

“เสือก”

“เฉียบ!” ปียกนิ้วให้ ต่างจากตัมที่ยกมือกุมอก ทำท่าเหมือน
เพ็งโดนยิงแล้วทะเล่อกหลังไปยังไถ่ยังงั้น โปรดกลอกตา ฟันลม
หายใจทั้งอีกครั้งก่อนจะเลิกสนใจ ดันแปดคู่โน้นให้ไปห่าง ๆ จากนั้น
ก็สำรวจว่ามีของชิ้นอื่นอีกไหม เมื่อพบว่าไม่มีเขาจึงตัดสินใจแกะ
ถุงนมที่มีติดอยู่กับกระเป๋าคอกไป

ตอนนั้นเขาคิดเพียงว่าน่าจะมีคนเข้าใจผิด อาจจะคิดว่
เป็นกระเป๋าคอกใครสักคนในห้องเชียร์ที่อยากฝากของให้ มันเกิดขึ้น
บ่อยสำหรับคนที่มีคนชอบมากมาย

ทว่าตอนที่กำลังแกะอยู่ ก็หลุดไปเห็นไฉ่ที่แปะอยู่กับขวด
นม ส่งผลให้คนโปรดต้องล้วงมือไปหยิบมันขึ้นมาอ่าน

ทันทีที่ไล่สายตา สมองก็ประมวลผลว่าใครกันนะที่เขียน

ข้อความแบบนี้ให้ ก่อนจะชะงักเมื่อนึกถึงใบหน้าของคนที่เรา
ใส่...

‘ปากเก่งนักก็กินนมไป จะได้เลิกฝันเห่าสักที’
จากพี่ปลื้ม...เหรวะ

04

เจ็บปาก VS ปากแข็ง

นมช็อกโกแลตถูกวางอยู่คู่กับยา

คนโปรดมองมันพลางคิดว่าใช่ของคนที่คุณคิดไว้ไหม เขาจำได้ว่าตอนที่ว่างอยู่เห็นพี่ปลื้มเดินออกจากห้องเชียร์ไป ไม่รู้ว่าหายไปไหนและไม่เห็นกลับมาจนว่างจบ บางทีพี่มากปีคงเบื่อกับที่จะต้องมาดูแลว่างอย่างเขา ต่อให้เราเพิ่งจะเจอหน้ากันได้ไม่กี่ครั้งก็ตาม

ถึงอย่างนั้นคนโปรดก็พอรู้ว่าเราดูจะเข้ากันไม่ได้

หรือไม่มันก็เป็นการเล่นตลกเหมือนกับคนทั่วไป แค่ว่าอาจจะยังไม่ชิน

‘ในเมื่อพี่ไม่พอใจ ผมก็ขอเป็นแฟนใหม่พี่เขาได้ไหม’

‘เพราะผมโคตรพอใจเขาเลยวะ’

“ตอนนั้นมึงคิดอะไรอยู่วะไอ้โปรด” เจ้าตัวพึมพำส่ายหน้าพร้อมยิ่หัวตัวเองเมื่อคิดถึงเรื่องเมื่อวันก่อน ถึงภาพในสมองจะเลื่อนราง แต่ก็จำได้ว่าตัวเองพูดบ้าอะไรกับพี่สร้อยไปบ้าง

ซึ่งพอมาคิดดูแล้วคำพูดนั้นอาจจะทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดไป

ต่าง ๆ นานา ไม่รู้ว่าพี่เขาเอาไปบอกพี่ปลื้มหรือเปล่า รายนั้นถึงได้ทำตึงใส่ ไม่ก็เขาคงคิดมากไป

เขาไม่ควรจะคิดอะไรกับการกระทำของผู้ชายคนนั้นเลย

“เฮ้อ” ร่างโปร่งพรุลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนจะวางขวดยาไว้ในล็อกเกอร์อย่างเก๋า หยิบผ้ากันเปื้อนมาผูกเอวเตรียมพร้อมสำหรับงาน วันนี้เขามาทำงานที่ร้านฟุ้งวงไม่ไกลจากมหา’ลัยเท่าไร ส่วนร้านคุณพายเขาไม่ได้ลงรับงานวันนี้ไว้ แลกกับช่วงวันหยุดที่จะต้องควบสองกะอย่างช่วยไม่ได้

ถึงอย่างนั้นคนโปรดก็ไม่เคยบ่นแม้ว่างานจะหนักแค่ไหน ขอแค่ได้เงินอย่างที่ตกลงกันได้...

เหนื่อยแค่ไหนเขาก็ทำ

“โอเคแล้วมั้ง...” พุดกับตัวเองเบา ๆ หลังจากหยิบผ้าปิดปากมาสวมใส่ นาฬิกาที่ผู้จัดการร้านที่ฟุ้งวงจ้างไว้เห็นเขาเข้ามา สิ่งแรกที่ทำคือเบิกตากว้างก่อนจะดันโปรดเข้าหลังร้าน กำชับสองสามครั้งว่าให้ผ้าปิดปากมาใช้ไม่งั้นก็ไม่ต้องทำงาน

เจ้าตัวรู้ดีว่าทำไมเขาถึงให้ทำแบบนั้น รอยฟกช้ำที่มุมปากจะกลายเป็นสิ่งที่ลูกค้าให้ความสนใจเวลาไปเสิร์ฟอาหารหรือต้อนรับตอนแรกมันก็ไม่ได้ช้ำขนาดนั้น คงเพราะอ้าปากพุดมาก ว่าก็น้องเสียดัง รวมถึงเล่นใหญ่เพื่อให้ใครคนหนึ่งเห็นว่าเขาทำได้ละมั้ง มันเลยซ้ำขึ้นมา

‘ขอบหาเรื่องให้ตัวเองชวยจริง ๆ’

เขาคิดพร้อมถอนหายใจ ระบายความเหนื่อยหน่ายอยู่สักพัก จากนั้นก็ตรวจสอบตัวเองอีกครั้งแล้วออกไปรับลูกค้าที่เริ่มจะเข้ามาอย่างเนืองแน่น ส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาจากมหา’ลัยเดียวกันใคร ๆ ต่างก็รู้ว่าร้านฟุ้งวงเป็นแลนด์มาร์กสำหรับเด็กม.นี้แค่ไหน

อาจจะไม่หลากหลายอาชีพและช่วงวัยเท่าร้านคุณพาย

แต่เรื่องค่าจ้างก็พอรับได้ บวกกับที่นี่พนักงานเยอะเลยไม่ค่อยเหนื่อยเท่าไรре่ ดิดตรงที่ต้องคอยรับหน้าแขกทุกคนที่เขาให้ความสนใจ

อาทิพีซีที่คนโปรดคิดว่าเวลานี้พวกเขาควรจะกลับบ้านไปทว่ากลับโผล่มาใช้บริการกันครบทีม

“กูไม่รู้จะเนี่ยว่ามึงทำงานที่นี่ มาที่ไรก็ไม่เคยเจอเลยสักครั้ง”

“สงสัยวันนี้แต่มีบุญผมหมดมั่งก็เลยได้เจอ” พีเสื้อแทบตืตอกใส่หน้าที่ตอบไปแบบนั้น จริงๆ คนโปรดเคยเห็นพวกเขาที่นี่หลายครั้ง ไม่ว่าตอนนั้นตัวเองจะทำหน้าที่เป็นพนักงานหรือแค่มากินเหล้าเฉยๆ แต่ก็ไม่เคยมาปรากฏตัวให้พวกเขารู้ว่าทำงานที่นี่

ก็มันไม่จำเป็นอะไรขนาดนั้นหนิ อีกอย่างเขาก็ไม่อยากจะแสดงตัวอะไรมาก

กลัวจะเจอสายตานิ่งงันของใครบางคนเช่นปัจจุบัน

“เอาเปียร์ซีที่ ขอกับแกล้มด้วย วันนี้พวกกูแค่อยากดื่มแบบกรีมๆ”

“กูรู้ว่าเดี๋ยวมึงก็สั่งมาอีก คนอย่างมึงไม่จบแค่สี่ที่ห rokok ั้เสื้อ” พีเสื้อตอกกลับส่งผลให้พีเสื้อตบหัวเขาที่มาหักหน้า ผมยั้มขำพยักหน้าแล้วก้มหน้าจอดอร์เดอร์เพื่อหลีกเลียงสายตา “ว่าแต่คนโปรดไม่เห็น้อยเหรอก เห็นเมื่อเข้าก็โดนต่อย ตอนบ่ายก็ว่ากนึ่งเย็นยังมาทำงานอีก”

“ชีวิตผมไม่ได้สบายหนีครับพีเสื้อ”

“วิ่งเต้นช่วยแม่มึงอีกละสิ”

“...”

“กตัญญูจริงๆ เลยนะมึงเนี่ย” คนโปรดไม่ได้ตอบคำพูดของ

พีเสื่อ ทำเพียงแค่หัวเราะหน่อยๆ เพื่อให้ดูไม่เสียมารยาท พอจบดีเสร็จก็ถามว่าพวกเขาจะเอาอะไรอีกไหม ถ้าไม่จะได้เอาออร์เดอร์ไปส่งแล้วก็ไปต้อนรับโต๊ะอื่นต่อ “พวกมึงมีใครจะเอา” อะไรอีกไหม ไม่มีนะ ไอ้ปลื้มอะ เอาอะไรเพิ่มรึเปล่า”

“ไม่ แต่กูอยากไปห้องน้ำ”

“ก็ไป...”

“พาไปหน่อยดิ กูไม่รู้ทาง” คำพูดนั้นทำคนโปรดฉงน มาที่นี้ตั้งหลายครั้งไม่มีทางที่จะไม่รู้ว่าจะห้องน้ำไปทางไหน หน้าซ้ายยังลุกขึ้นยืนทำท่าเหมือนจะให้เขาพาไป เล่นเอาคนในโต๊ะต้องเลิกคิ้วไล่

“มึงจะไม่รู้ทางได้ไงไอ้ปลื้ม ห้องน้ำก็ตรงไปแล้วเลี้ยวซ้ายตรงบาร์ไปไ้ควาย” พีเสื่อดำเข้าให้ มีการติขาพีปลื้มเล็กน้อยลงโทษที่พูดอะไรชวนขบขัน “หรือมึงหัวฟาดแล้วความจำเสื่อมก่อนมา นี่ปลื้มเพื่อนกูปะเนี่ย”

“เสือก” หน้าแห่งเหลือสองนิ้วทันทีที่โดนด่าไปแบบนั้น “ก็แค่พาไป ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไรหนิ ลูกค้าคนอื่นก็ยังเห็นบริการได้ หรือว่าเพราะเป็นกูเลยไม่ต้องดูแลอะไร”

“ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร พีเสื่อเขาพูดอยู่คนเดียว”

ปลื้มไหวไหล่ ไม่สนใจคำแก้ตัวนั้น

“งั้นก็เลิกพูดมากแล้วนำทางไป”

“เกิดบ้าอะไรขึ้นมาอีกเนี่ย”

“ว่าไงนะ!” คนโปรดส่ายหน้าไม่บอกว่าเมื่อกี้บ่นอะไรได้ ลมหายใจถูกพ่นออก พยายามไม่ต่อล้อต่อเถียงจะได้ไม่เสียเวลางานมากเกินไป อีกอย่างในฐานะพนักงานจะไปบ่นอะไรได้ ลูกค้าสั่งอะไรก็ต้องทำตามหมด แน่นอนว่าพอตอบรับ ทุกคนในโต๊ะเว้นร่างสูงก็ยกคิ้วไล่ มองหน้ากันเป็นเชิงถามว่าคนตัวโตเป็นอะไร

เสียชีวิตที่คนโปรดไม่ได้ถูกรอฟังคำตอบจากพวกเขา
สองขาเดินนำฟีป्लीมไปตรงบาร์ เลี้ยวซ้ายตามลูกศรที่ชี้ไว้จน
มาถึงห้องน้ำ ระหว่างนั้นก็ก้มหัวทักทายลูกค้าประจำ พยักหน้าเล็กน้อย
เป็นเชิงว่าเดี๋ยวจะมารับต้อนรับ ไม่วายแอบเหล่มองคนที่เดินตาม
หลังว่าทำหน้ายังงี้

พลันก็ต้องกลับมามองตรงทำเหมือนไม่มีอะไร เนื่องจากอีก
ฝ่ายจ้องมองแผ่นหลังเขาอยู่คล้ายกับกำลังทำของไส้กัน

“ถึงแล้วครับ” ร่างโปร่งเอ๋ยขัด ผงกหัวไปทางห้องน้ำที่ไม่มีคน
เลยในเวลานี้ “ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวก่อน คนเยอะเดี๋ยวรับลูกค้า
ไม่ทัน”

“แต่ก็ยังไม่ได้บอกว่าให้มึงไปได้” ร่างสูงรังเขาไว้ด้วยคำพูดที่
กวนประสาทกัน “รอูกก่อนแล้วค่อยไป”

“เพื่ออะไร”

“คำสั่ง” เขาพูดแค่นั้นแล้วเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ ไม่มีคำ
อธิบายเพิ่มเติมทั้งที่ควรจะพูดอะไรมากกว่านั้น เล่นเอาคนโปรด
ได้แต่ขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาอวดแวงงัง ถ้าอยากหาคนมา
เข้าห้องน้ำเป็นเพื่อนทำไมไม่ให้ฟีเสื่อหรือฟีเจสมาด้วยกัน

แต่กลับให้เขาที่มีงานต้องทำ มายืนรอจนเข้าห้องน้ำเสร็จเนี่ย
นะ

เมื่อเข้าฟีป्लीมโดนตอยพร้อมเขาหรือเปล่า

“เป็นอะไรของเขากันวะ” คนโปรดครุ่นคิด ไม่รู้ว่าก่อนมาที่นี้
อีกฝ่ายไปเจออะไรมาก่อนไหม หรือแค่ต้องการจะกวนประสาท
เหมือนที่ทำแบบก่อนหน้านี้ เพื่อให้เขารู้สึกไม่พอใจ คนโปรดคิด
แบบนั้นกระทั่งอีกฝ่ายออกมาจากห้องน้ำ กวาดตามองครึ่งใบหน้า
ที่ถูกซ่อนไว้

“ปิดปากไว้แบบนี้หน้าหายใจออกใจ?”

“ก็หายใจได้ครับ ไม่ได้ลำบากอะไร” ตอบกลับเสียงเรียบพร้อม
หลุบตาใส่ “พีเสร็จแล้วใช่ไหม ผมจะได้ไปทำงานต่อ”

“มึงควรพัก ไม่ใช่ฝันทำเป็นเก่ง”

“ถ้าพีจะแะผมอีก ผมขอไม่ฟัง” พีปลื้มทำหน้าดู แวดตา
ด้านหนึ่งไปให้เด็กตรงหน้าที่หัวรั้นใส่กัน “วันนี้ผมเถียงกับพี่มาเยอะ
และงานผมก็ต้องไปทำ เพราะงั้นผมขอตัวไปทำงาน ส่วนพี่...ผมคง
ไม่ต้องไปส่งที่โต๊ะหรอกระครับ น่าจะจำทางกลับได้”

“ปากเก่งแบบนี้คงต้องโดนอีกสักหมัดสองหมัด”

“ถ้าพีจะต่อผมก็ต้องรอผมเลิกงาน”

“...”

“ถ้ารอไม่ได้ก็เชิญกลับครับ หรือจะนัดต่อผมวันหลังก็ได้ เอา
ที่พี่สะดวก” คนโปรดว่าอย่างยืยวน ไม่ได้อยากกวน แต่ต้องตอบได้
อะไรกลับไปบ้าง โทษฐานที่ทำให้เขาเสียเวลา แน่นนอนมันทำให้ปลื้ม
ขยับเข้ามา ดินหน้าผากเด็กคนตรงหน้าที่กล้าหือกับเขา “อ๊อ! พี่ทำ
บ้าอะไร...!”

“ดื้อนักไอ้ตัวเท่าหัวไหล่ ตัวแค่นี้อย่าหัวไวให้มันมาก”

“พี...!”

“อยากไปทำงานก็ไปทำ แล้วอย่ามาลืมนให้กูรับอีกก็แล้ว
กัน” พุดจบคนตัวโตก็หันหลัง ก้าวเท้าเดินนำทิ้งให้คนโปรดอ้าปาก
ค้างย่นคิ้วใส่ บทจะไปอีกคนก็ไปอย่างง่ายดาย ไม่วายฝักความเจ็บ
ไวเป็นของแถม เล่นเอาร่างโปร่งได้แต่มองแผ่นหลังที่หายลับ ถอน
หายใจอีกครั้งด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย

พอประมวลผลคำพูดที่อีกฝ่ายบอกไว้...

ก็ไม่แน่ว่าหมายความว่า ‘เป็นห่วง’ หรือเปล่า

“อย่าบ้าน่าไอ้โปรด คิดอะไรไร้สาระ” ตบแก้มตัวเองเบาๆ เป็นการเรียกสติ “ปากหมาขนาดนั้นไม่มีทางคิดกับเราในแง่ดี ไปทำงานเดี๋ยวนี้ ไปๆ”

ตั้งสติอยู่พักใหญ่โดยไม่ทันเห็นว่ามีคนแอบยิ้ม คนโปรดรีบปลิกตัวไปปรับออร์เดอร์โต๊ะที่หักทลายไว้ก่อนหน้านี้ จากนั้นก็วิ่ง่วนรับแขกโต๊ะนั้นทีโต๊ะนี้ที พุดคุยกับลูกค้าประจำเล็กน้อย รวมถึงยกของไปเสิร์ฟตามออร์เดอร์ที่รับไว้ ไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะเข้าไปคุยกับพี่เสื้อว้าดื่มเสร็จแล้วไปไหน

อีกอย่างพอจะยกของไปให้ก็พบว่ามีคนยกไปก่อนตลอด จะไปว่าคนมาตตหน้าก็ไม่ได้ เพราะงานแบบนี้มันต้องไว ไม่งั้นลูกค้าฆ่าตายพอดี

“สามทุ่มแล้วทำไมไอ้ตั๊ยังไม่มาอีก”

“เห็นมันบอกว่าวันนี้ป่วยนะพี่”

“อ้าว แล้วทำไมมันไม่โทร.บอกกูล่ะ!” ผู้จัดการร้านเบิกตาใส่ร่องอุทานอย่างตกใจเมื่อได้ยินคนโปรดตอบแบบนั้น ก่อนหน้านี้เขาได้รับข้อความจากเพื่อนที่ทำงานเดียวกัน บอกว่าไข้ขึ้นกะทันหันอาจจะมาไม่ได้ อย่าเพิ่งบอกผู้จัดการร้านเพราะยังไม่แน่ใจ “แล้วทำไมถึงเพิ่งมาบอก!?”

“ก็มันบอกว่ามันอาจจะมาได้ ผมก็เลยยังไม่บอกพี่...”

“ไอ้จิบหาย ถ้ามันอ้างแบบนั้นมึงคิดว่ามันจะมาเหอ!” กระดานเมนูถูกเคาะลงบนหัวคนโปรด ลงโทษที่บอกเข้าไป “แล้วแบบนี้จะทำไง สามทุ่มกว่าแล้วยังไม่เล่นดนตรี เดี่ยวฟังวงกีโทร.มาด่าหูชาทั้งร้านเหอ!”

“พี่กีโทร.ตามไอ้หมอกมาเล่นก่อนไม่ได้เหอ”

“ป่านนี้แม่จันดอยไปกับเมียแล้ว” เขาตวาดทำเอาลูกค้าแถว

นั้นตกใจไปตาม ๆ กัน ส่งผลให้อีกฝ่ายต้องยอมรับเป็นการแก้ปัญหา จากนั้นก็ลากคนโปรดที่เก็บโต๊ะอยู่ให้หลบมุมไปด้วยกัน “มึงโทรหาเพื่อนมึงสิไอ้โปรด ถามดีว่ามีใครมาร้องเพลงให้กูได้”

“ตอนนี้ไม่มีใครมาหรรอกพี มันทํารายงานกัน”

“แม่งทำทั้งกลุ่มเลยหรือไง จะไม่มีใครสักคนว่างมาร้องให้เลยหรอ”

“ก็คนที่ว่างมันร้องไม่เพราะ พี่อยากได้เสียงแบบควายออกลูกมาร้องให้แซกฟังหรือไง”

“อ๊อ! ไอ้ฉิบหาย แล้วแบบนี้จะทำยังไง!” ผู้จัดการร้านยี่ห้อคล้ายคนจะบ้าตาย พลันก็หยุดชะงักดวงตาจับจ้องไปที่ลูกค้ายุ่มนึ่งที่เสียงดังกันใหญ่ เป็นกลุ่มของพีเสื้อที่โหวกเหวกโวยวายทักทายพวกรุ่นน้องตามประสา มาร้านนี้ที่ไรถ้านั่งกับเสียบแปลว่าไม่ได้มา “ไอ้กลุ่มนั้นโง่โปรด มันต้องมีสักคนที่ร้องได้!”

“พีหมายถึงกลุ่มพีเสื้อหรอ”

“เออ ไอ้โต๊ะที่เสียงดังที่สุดเวลามา” ว่าพร้อมจับบ่าคนโปรดให้หันไปหา “มึงไปค้นฟ้าคว้าดาวมาคนหนึ่งไป หนึ่งในนั้นต้องมีนักร้องเสียงเพราะ ไปหามา!”

“เหวอ!” ไม่รอให้ตั้งตัว คนโปรดก็ถูกดันให้ไปทำตามคำสั่งโดยไม่ถามความสมัครใจเลยสักนิดว่าเขาอยากไปโตะนั้นหรือเจอใครในกลุ่มนั้นไหม พอจะเลี้ยวตัวกลับส่งคนอื่นไป ก็โดนผู้จัดการฟาดด้วยแผ่นเมนูอีก ถ้าโดนอีกทีคนโปรดคงได้ความจำเสื่อมก่อนแผลที่ปากจะหายเป็นแน่

แต่มันก็ดีกว่าการไปหาคนปากดีที่กัดเขาเก่งยิ่งกว่าอะไร แถมยังเป็นคนแรกที่ตัวดีตายตามามองทันทีที่เขาเดินตรงมา

“พีเสื้อ กลุ่มพีมีใครร้องเพลงได้บ้าง”

“หา มึงถามทำไมวะไอ้โปรด” คนเม้าหันมาเลิกคิ้วใส่ “หรือ มึงจะเชิญไปร้องให้ร้านมึง เฮ้ย ไม่เอานะเว้ย กูเซ็น เสียงกูเพราะ กูกลัวทำผู้หญิงหลง”

“แค่พูดเสียงยังเพี้ยนเลย ผมคงไม่ให้พี่ไปร้องหรอก”

“อ้าวไอ้เนี้ เดี่ยวกูตอบ” พี่เสื้อว้าพร้อมชี้หน้า ท่าทางเหมือนหา เรื่องแต่ดุกูรู้ว่าไม่จริงจัง “มึงต้องให้กูลองก่อนแล้วจะได้รู้ว่ากูร้อง เพราะอย่างที่ไมใหม่”

“ผมว่าพี่เลิกไม้แล้วกินเหล้าต่อไปดีกว่า”

“เอ๊ะไอ้ห่า แล้วมึงจะถามทำไมวะถ้าไม่เชิญกูขึ้นไปร้องให้”

“นักร้องของร้านมันปวย ผู้จัดการเขาเลยให้ผมมาถามว่ากลุ่ม พี่มีใครร้องเพลงได้ไหม”

“ผู้จัดการร้านมึงเขาอาจจะสนใจกูก็ได้ จริง ๆ เสียงกูก็เพราะ เอะ ถ้ามึงให้โอกาส” คนโปรดพนมหลมหายใจพลางกลอกตา ถ้าให้ พี่เสื้อไปร้องมีห้วงแซกในร้านคงหนีกันหมด พวกเพื่อนเขาเองก็รู้ ถึงได้หัวเราะกันสนุก ต่างจากร่างโปรดที่ถอนหายใจด้วยความเอือมระอา “ดูแม่่งทำหน้า มาขอร้องแล้วยังจะเรื่องมากอีก”

“ผมแค่มาถามพี่ ถ้าไม่มีผมก็จะได้ไปหาคนอื่น”

“แหม มึงมาขอทั้งที ใครจะไม่ช่วยวะถามหน่อย” เสื้ออยาก จะลากโปรดมากอดคอ ติดตรงที่แค้นังตวยังโง่งนไปหมด ถึงอย่าง นั้นก็หันไปมองหน้าเพื่อนทุกคน “พวกมึงมีใครร้องเพลงเพราะบ้าง วะ ไอ้ปล้มปะ มึงเคยร้องที่งานมหา’ลัยปีก่อนนี่”

สายตาทุกคู่หันขวับไปมองเป้าหมาย คนโปรดเองก็รู้ว่าพี่ปล้ม ร้องเพลงได้ แต่ถ้าเลือกได้เขาก็ไม่อยากจะไปนุ่นวาย อีกอย่างที่เขา รู้คือพี่เจษเองก็เล่นดนตรีได้ เจ้าตัวเป็นมือเบสวงของมหา’ลัยที่เล่น กับพวกรุ่นพี่ที่จบไปเมื่อปีก่อน และดูจะเป็นคนที่พูดง่ายที่สุดต่าง

จากอีกคน...

แค่มองมายังรู้เลยว่าก่นดาเขาอยู่ในใจ

“พี่เจษมาร้องให้ได้ไหมครับ ผมจำได้ว่าพี่เล่นให้วงรุ่นพี่เมื่อปีก่อน”

“ทำไมไม่ร้องตอบก่อน”

“อะ...”

“ไอ้เสื้อมันถามูก่อน ไม่ได้ยินไง?” พี่ปลื้มเลิกคิ้วไล่ ทำหน้ายียวนชวนให้คนโปรดต้องลากสายตามองพร้อมกอดรามาข่มความรู้สึกที่กวนในใจ

“ได้ยินครับ แต่ผมไม่यरบกวน”

“แล้วรบกวนไอ้เจษมันต่างจากกูตรงไหน”

“ตรงที่พี่เขาพูดง่ายและไม่คอยแซะผมไง”

“...”

“ตกลงพี่ไปร้องให้ผมได้ไหมครับ พี่เจษ” หันไปถามคนที่ถูกโยกมารวมประเด็น เจษยกยืมให้ เขาเป็นนักดนตรีก็จริง แต่ก็เชื่อว่าจจะร้องเพลงเพราะซะเมื่อไหร่ อาจจจะร้องคอรัสง่าย ๆ ได้ แต่ให้ไปร้องทั้งเพลงคงไม่ไหว ผิดกับปลื้มที่ร้องเป็นปกติ ตอนอยู่โรงเรียนเก่าก็ได้ยินว่าฟอร์มวงกับเพื่อนเข้าประกวดมาหลายเวที

อยากจจะช่วยจริง ๆ ติดที่ความสามารถมันไม่ถึงก็เท่านั้นเอง

“ขอโทษนะโปรด พี่ว่าให้ปลื้มร้องน่าจะดีกว่า”

“หา!?”

“มันเจนเวทีกว่าพี่เยอะ” ว่าพร้อมกอดคอเพื่อนสนิท พาโยกไปมาเหมือนคนเมาทั้งที่ก็ไม่ได้ดื่มเยอะขนาดนั้น เล่นเอาคนโปรดถึงกับเบิกตากว้างไล่ อ้าปากค้างที่ถูกหักหน้าก้น “ไอ้ปลื้มมันก็ดูจจะอยากร้องนะ ให้มันไปร้องก็ได้หนิ มึงโอเคใช่ไหมละ”

ปลื้มไหวใหญ่ ทำที่ไม่ใช่หระทำคนโปรดกำหนดขบกรามแน่น
อย่างไม่ชอบใจ

“พีเจไปร้องให้สักนิดไม่ได้หรอกครับ แค่เพลงเดียวก็ได้”

“พีกแล้วคนในร้านจะบ้าตายนะ” เจษย์มขำกลบเกลื่อนดัน
เพื่อนตัวเองสุดฤทธิ์ บอกตามตรงว่าคนโปรดไม่ยอกหันไปขอร้อง
รุ่นพีเขาคนนี้ ไม่รู้ว่าจะโดนกัดอะไรอีก แยกว่านั่นคือเมื่อกี้ก็เพ่งไป
หักหน้าเขา นึกว่าพีเจจะให้ความร่วมมือ ที่ไหนได้...

ถ้าให้ขอหรือทำอะไรทำนองนั้น มีหวังคงโดนแซะหนักจน
พรุนเป็นหลุมอุกกาบาต

‘วันนี้มันวันชวยอะไรวะไอ้โปรด ทำไมโลกต้องเหวี่ยงพีปลื้ม
มาช่วยด้วยะ’

และแน่นอนว่าปลื้มเลิกควัใส่มองดูว่าไอ้เด็กตัวเท่าหัวไหล่จะ
ทำยังไง ใจจริงคนโปรดอยากจะไปหาคนอื่น ถ้าพอมีเวลาก็คงจะไล่
ถามทุกคนว่าร้องเพลงได้ไหม ทว่ามันคงจะเสียเวลาและเขาก็ไม่
อยากทำแบบนั้นกับทุกคนที่คิดว่าน่าจะร้องเพลงได้

หน้าซ้ำผู้จัดการร้านยังมองแรงใส่ เขาดูจะคาดหวังว่ากลุ่มพี
เสือจะต้องมีใครสักคนที่มาร้องเพลงให้ได้ ส่งผลให้คนโปรดต้องถอน
หายใจ

ยอมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ซะเอง

“ถ้าไม่รบจนมากเกินไป ก็ช่วยไปร้องเพลงให้หน่อยครับ...
พีปลื้ม” เจ้าของชื่อหลุยส์มจนตาหยี หัวเราะนิด ๆ ไม่รู้ว่าสะใจหรือ
สนุกที่เห็นเขาไม่มีทางเลือกให้ตัดสินใจมากนัก รู้แค่หัวใจตัวเอง
มันกำลังลั่น ก่อนเนื้อด้านซ้ายเต้นแรงไม่เป็นล่ำ บันทึกรายการอยยิ้ม
แรกของวันลงในหัวใจที่มีอีกคนอยู่ในนั้นมาเนิ่นนาน

แล้วลบล้างทุกความรำคาญออกไปราวกับฟอม่ตข้อมูลใน

ฮาร์ดดิสก์ทิ้งไปแบบไม่มีวันหวนคืน

“สุดท้ายก็กู” เจ้าตัวสายหน้า ถอนหายใจเหมือนรู้อยู่แล้วว่า มันจะจบแบบนี้ เล่นเอาคนโปรดต้องหลบตาหนี เขาอยากจะพูดว่า ถ้าลำบากใจก็ไม่ต้องทำ ทว่าปากมันก็ไม่ยอมขยับ สายตาก็หลบไป มองริมฝีปากสีระเรื่อที่ทอกรอยยิ้มลงไปในช่วงพริบตา

เขาไม่เคยเห็นพี่ปลื้มยิ้มใกล้ๆ มาก่อน เคยได้แต่เฝ้ามองจาก ที่ไกลแสนไกล และถามตัวเองว่าถ้าพี่เขามายิ้มอยู่ตรงหน้าเขาจะ รู้สึกยังไง จะตื่นเต้นไหม จะดีใจหรือว่าคิดมากอะไรหรือเปล่า

ตอนนี้เขาตอบคำถามนั้นได้แล้วว่าเขาารู้สึกยังไง

มันเป็นความรู้สึกที่มาจากใจ ความสุขที่ยิ่งใหญ่ของคนที่ แอบชอบมาเจ็ดปี

“ไม่ถ่อมตัวเลยนะไอ้ปลื้ม มันใจเบอร์แรงจนกุลืมไปเลยว่า ออกหัก”

“หรือว่ามึงจะไปร้องเพลงจีบสาวประชดสร้อยวะ ภูเห็นแวบ ๗ ว่าแม่งมากับเพื่อนด้วยหนิ” เพื่อนของพี่เสือพูดเสริมทัพอีกที นั่น ทำให้ทุกอย่างตกอยู่ในความเงิบสงัด พี่ปลื้มหุบยิ้ม กวาดตามอง คล้ายหาคนที่เพื่อนพูดถึงด้วยความเมา

มีเพียงแค่เงาเท่านั้นที่พยายามเอื้อมมือไปปิดปากเพื่อนของเขาไม่ให้อีกฝ่ายพูดมากได้อีก

จะได้ไม่กระทบจิตใจใครหลาย ๆ คน

“มึงไปช่วยโปรดเถอะ ภูเห็นผู้จัดการร้านมองมาหลายรอบ แล้วนั่น” พี่เจ้ยิ้มเพื่อเบี่ยงเบนสถานการณ์ “พี่ฝากไอ้ปลื้มด้วยนะ โปรด ถ้ามันร้องไม่เพราะก็ลากคอมันลงมาได้เลย”

“...ครับ” โปรดพยักหน้าเลื่อนสายตาไปหาคนที่หม่นหมอง กะทันหัน ลมหายใจอุ่นๆ ถูกพ่นออกมาคล้ายกับระบายความอัดอั้น

ใส่กัน ร่างโปร่งเลยไม่รู้ว่าจะปลอมขวัญหรือเดินนำให้อีกฝ่ายเดินตามไปก่อนดี

“เดินนำไปสิ” จนเจ้าตัวเขาตอบให้นั่นแหละ โปรดขานรับเสียงแผ่วก้าวขาเดินนำไปก่อนไม่ต่างจากตอนพาอีกคนไปห้องน้ำระหว่างทางคนโปรดก็รับรู้ได้ว่าปลื้มพยายามมองหาว่าสร้อยอยู่ตรงไหน ถ้ายืนอยู่ท่ามกลางคนก็คงหาเจอในเวลาอันรวดเร็วไม่ได้ แต่ถ้าเขายืนอยู่บนเวทีเมื่อไหร่...

เขาจะมองเห็นใคร ๆ ชัดเจนเช่นเดียวกับที่ทุกคนมองมา

“พี่จะใช้กีตาร์ไหม เดี่ยวผมไปเอามา...”

“สร้อย” คนโปรดชะงักเมื่อหันกลับมาแล้วเห็นพี่ปลื้มจับจ้องผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ เจ้าของชื่อยืนอยู่ตรงบาร์ คอยกับผู้ชายที่ไม่รู้ว่าใช่แฟนใหม่ไหม ทว่ามันก็มิอิทธิพลกับหัวใจแฟนเก่า ปลื้มเอาแต่มองไม่ยอมขยับไปไหนเหมือนร่างกายถูกเซตระบบให้มองผู้หญิงคนนั้นต่อไป

นาทีนั้นคนโปรดหลุบตาต่ำ เขาไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไรให้พี่ปลื้มยืนมองภาพนั้นอีกนานเท่าไร เขารู้ว่าคนตัวโตคงจะเจ็บใจและอยากจะทำอะไร แต่ถ้าทำแบบนั้นก็เท่ากับว่าเขาเลือกที่จะเดินกลับไปเจ็บซ้ำกับคนที่ไม่เห็นค่าเขาเลยสักนิด

มันทำให้คนโปรดรู้สึกไม่ดี เลยใช้ความสูงเท่าหัวไหล่ไปยืนบดบังไม่ให้พี่ปลื้มมองว่าพี่สร้อยกำลังเดินควงแขนออกไปกับใคร

ดิ่งรังไห้นัยน์ตาสวayıใช้เขาเป็นจุดโฟกัสแทน

“พี่ตามมาเพราะจะร้องเพลงให้ผมไม่ใช่หรือไง”

“มีง”

“ถ้าพี่ไม่ร้อง ผมจะเดินไปส่งที่โต๊ะ” ดวงตาแน่วแน่ทำปลื้มนิ่งงัน ในความเรียบนิ่งกำลังซ่อนบางอย่างเอาไว้ไม่ให้เขารู้ ยิ่งกว่านั้น

นี่ก็เป็นการสบตากันนานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพราะเท่าที่สังเกต คนโปรดจะไม่ชอบสบตากับเขาเท่าไร

ทันทีที่รู้ว่าสายตาเชื่อมกันไว้ คนตัวเล็กจะเป็นฝ่ายหลีกเลี่ยงไปเอง

ต่างจากตอนนี้

“ผมไม่มีเวลารอพิ์ตัดสินใจนักหรอกนะ”

“นั่นก็ไปเอากีตาร์มาสิ จะได้ขึ้นไปเล่นให้ฟัง” ปลื้มดังสติกลับมามากครั้ง “หรือจะให้ขึ้นไปร้องอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าแขกไม่หันมาฟังระวังร้านจะเจ๊ง”

“ปากเสีย” คนโปรดย่นคิ้วดู แพบจะหยิบกีตาร์มาฟาดปาก ถึงอย่างนั้นการที่โดนจิกกัดก็ทำให้เขารู้สึกดีว่าการที่อีกคนเจียบหายไปจมอยู่กับความหลังที่มีกับแฟนเก่า พอถูกพูดใส่แบบนี้คนโปรดก็เดินไปหยิบกีตาร์ที่วางอยู่ตรงลำโพงมาให้เขา

มันเป็นกีตาร์คลาสสิกธรรมดา ฟังวงเจ้าของร้านซื้อไว้เผื่อว่ามีคนอาสาเล่นให้ จะได้ให้ยืมโดยไม่ต้องวิ่งเต้นไปซื้อกีตาร์เป็นของตัวเอง

พีปลื้มยื่นมือมารับ ปรับเสียงนิดหน่อยเพื่อให้แน่ใจว่าเล่นแล้วจะไม่เพี้ยนไปไหน จากนั้นก็เตรียมตัวเดินขึ้นเวทีไป ไม่วายหันมาคุยกับคนโปรดก่อนเหมือนคลายความตื่นตันที่เล่นงานกะทันหัน

“มึงอยากให้กูเล่นเพลงอะไร”

“อะไรก็ได้ที่คนดูจะไม่หยิบของมาปาใส่” ร่างโปร่งไหวไหล่พูดจาหยวนให้ปลื้มก่นด่า “มีสมุดเพลงอยู่ตรงนั้น ถ้าพิ์คิดไม่ออกก็เปิดดูเอาก็ได้”

“นี่กูต้องเล่นคนเดียวหมดเลย?”

“ก็เท่าที่พีไหวครับ” ตอบกลับเสียงนิ่งพลางคิดว่าเขาคง

ต้องหานักร้องสำรองมาเตรียมไว้ จะให้พี่ปลื้มร้องเพลงทั้งคืนก็เกรงใจเกินไป อีกอย่างพวกเพื่อนเขาก็เริ่มเมาแล้วด้วย มันจะมีปัญหาถ้าให้พี่เจษฎ์และทั้งสองคนนั้นอยู่คนเดียว “เดี๋ยวผมจะโทรหาเพื่อนให้มาร้องต่อจากพี่ ระหว่างนี้ก็เล่นไปจนกว่าพี่จะเบื่อก็ได้ ผู้จัดการร้านเขาไม่ว่าหรอกต่อให้พี่จะเล่นแค่เพลงเดียวก็น่าตาม”

“กูไม่เล่นแค่เพลงเดียวให้เสียหน้าหรอกนะ”

“จึ้นรบกวนด้วยนะครับ” ปลื้มพยักหน้า ร่างโปร่งเลยระบายยิ้มใส่ มองแผ่นหลังที่เดินขึ้นเวทีไปนั่งอยู่บนเก้าอี้ เปิดโน้ตเพลงดูว่าจะเล่นอะไรเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศในตอนนี้อย่างแน่นอนว่าการปรากฏตัวของเขาเป็นที่สนใจของพวกสาว ๆ และบรรดาคนที่รู้จัก

ได้ยินพี่เสื่อตะโกนลั่นว่านั่นเพื่อนผมครับ จีบได้ เฟิงโดนทั้งมาลันร้าน เล่นเอาพี่เจษฎ์ตะครุบปากแทบไม่ทัน คนโปรดเคลื่อนสายตากลับมามองพี่ปลื้มอีกครั้ง จ้องมองเสี้ยวหน้าคนที่พลิกโน้ตเพลงไปมาก่อนจะสูญหายใจเข้าเป็นการให้กำลังใจตัวเอง

“อะแฮ่ม” พี่ปลื้มกระแอมใส่มัค เรียกว่าความสนใจของคนในร้าน เขาเริ่มติดกีตาร์เพื่อทดลองก่อนว่าเสียงมันโอเคไหม พอทุกอย่างเรียบร้อยก็เริ่มเกาเป็นเพลงให้ทุกคนเพลิดเพลินใจ ขณะที่คนโปรดปลื้มตัวเองมาทำงานต่อ เนื่องจากหมดหน้าที่ที่ต้องตามหาคนมาร้องเพลงให้แล้ว

พลันเขาก็ต้องชะงักไปเมื่อคำใบ้เพลงแรกหลุดออกมาจากปากกว้างสูงที่เตรียมเข้าเนื้อหา ส่งผลให้เจ้าตัวเบิกตากว้างแล้วหันกลับมา

“มาตามหาดาวเหนือของคุณกัน”

“นี่มัน...”

“ทนทุกข์...ทรมาน ทนการหลับตา...ไม่ไหว”

ราวกับถูกสะกดด้วยน้ำเสียงชวนลุ่มหลงนั้น เพลงดาวเหนือ
ที่คนโปรดแชร์ในเฟซเมื่อเช้ากำลังถูกบรรเลงโดยคนที่เขาอยากส่ง
เพลงนี้ให้ พี่ปลื้มยกมุกปากขึ้นนิดหน่อย กวาดตามองพร้อมกับร้อง
เพลงต่อไป สำนวนว่าทุกคนโอเคกับเพลงที่เขาร้องไหม

ทุกวัน และทุกคืน ทุกวัน ฉันเฝ้ารอ
ดาวเหนือที่คอยนำทาง เวลาที่เธอหลง
เดินทางตามหา เธอมาเนิ่นนาน
รอวันที่เราจะได้พบพาน

สิ่งที่ได้รับกลับมาคือมีหลายคนที่ไม่ยอมให้ คนไหนร้องตาม
ได้ก็จะคลอเบา ๆ ตีמד้ากับบรรยากาศ

พวกทีมงานก็รู้งาน มีการหรีโผลงเพื่อไม่ให้ลืมหุเด่นสุด เป็น
ดาวเหนือนำทางให้คนในร้านว่าตอนนีัควรจะไฟัสดสิ่งไหน

ระหว่างเหล้าในมือกับนักร้องที่มีอิทธิพลกับหัวใจ

คนโปรดยืนนิ่งค้าง ซึมซับเสียงทุ้มต่ำเข้ามาในจิตใจ จังหะ
หนึ่งนักร้องหนุ่มสบตากับเขา ร้องท่อนสุดที่รั้งให้เขาใจสั่นยิ่งกว่า
อะไร ทั้งที่เขาเ็นอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย กลับรู้สึกว่ช่วงเวลานั้น
เราได้เป็นดาวนำทางทำให้เขายึดได้

ใช่ พี่ปลื้มกำลังร้องเพลงที่เขาแชร์ไป

ใช่ พี่ปลื้มกำลังยิ้มให้กับเนื้อเพลงพวกนั้น

และใช่ พวกเขาสองคนกำลังสบตากัน

นาทีนั้นคนโปรดเหมือนได้ตอบคำถามว่พี่ปลื้มเคยฟังเพลง
นี้ที่เขาแชร์บ้างไหม...

“นี่เป็นเพลงโปรดของผมครับ”